

STOPINJICE

26

GLASILO GUDV DOBRNA

UVODNIK

Letošnje leto je v našem Centru za usposabljanje, delo in varstvo Dobrna prav posebno vzdušje. Živimo ga namreč v znamenju priprav na praznovanje visokih jubilejev. Vzdušje je ustvarjalno in vznemirljivo, saj se ukvarjamo z raziskovanjem korenin in preteklosti ustanove, kar bomo skušali zajeti v Zborniku ob 40. letnici. Zgodovina našega centra je pestra, na čase razburkana in bogata. Skozi celo zgodovino je veliko ljudi svoj trud in delo usmerjalo v to, da imamo danes v našem centru dobre pogoje za življenje, učenje in delo. Tako lahko danes v našem centru poteka kvalitetno izvajanje osnovnega poslanstva v skladu z našimi vrednotami. Gre za podporo ljudem v različnih življenjskih obdobjih, da lahko razvijajo svoje potencialne v največji možni meri in da živijo polna, dostojanstvena življenja.

Pričetki delovanja našega centra segajo v leto 1946, ko je bil ustanovljen Dom dece padlih junakov, zavetišče za vojne sirote. V letu 1957, ko je bil ustanovljen Zavod Ivanke Uranjekove Celje, se je dom preoblikoval v TOZD Dom s posebno osnovno šolo Dobrna. Pomembna prelomnica v zgodovini našega centra se je dogodila v letu 1974, ko je bil ustanovljen prvi, takrat poskusni, oddelek za učence, ki niso zmogli slediti programu oddelkov s prilagojeno vsebino, kar je v današnjem času poglavitni del naše dejavnosti. V letu 1984 je postal samostojen in se preimenoval v Zavod za delovno usposabljanje Miha Pinter Dobrna. V letu 1992 je pričel z delovanjem Oddelek za usposabljanje otrok in mladostnikov v Celju. Leta 2003 se je center preoblikoval v Center za usposabljanje, delo in varstvo Dobrna in v letu 2007 se je izvajanje dejavnosti preselilo v težko pričakovane nove prostore na novo lokacijo. V letu 2010 je z delovanjem pričela enota varstveno delovnega centra v Vojniku in v letu 2013 je pričela z delovanjem Ustvarjalnica Zvonček.

Visoke jubileje želimo praznovati v sodelovanju z lokalno skupnostjo, s starši naših uporabnikov, z ljudmi z motnjo v duševnem razvoju iz cele Slovenije ter s strokovno javnostjo. Vsi pomembno prispevajo k našemu delovanju. Posebej smo veseli dobrega odziva na naša povabila. Leto praznovanj smo pričeli z literarnim večerom v naši ustvarjalnici Zvonček, kjer smo preživeli prijeten večer s predstavniki Občine Dobrna in predstavniki društev, ki delujejo na Dobrni. Otroci iz vrtca in OŠ Dobrna so si z nami ogledali glasbeno pravljičico Pepelko, s katero so nas navdušili učenci OŠ Gorica iz Velenja. Na Igrah dobre volje smo pomerili moči z učenci in dijaki, ki so vključeni v domove za učence in dijakke s posebnimi potrebami po celi Sloveniji. Dnevi odprtih vrat so bili letos še posebej zanimivi saj so jih s svojimi aktivnostmi popestrila različna društva iz Dobrne, posebej prijetno pa je bilo posedeti v kavarnici Center, katero smo pričarali s pomočjo gospe Branke Rošar. Letošnjo zaključno prireditev ob koncu šolskega leta pripravljamo v sodelovanju s starši naših uporabnikov. Skozi celo leto potekajo različni dogodki, kjer se predstavljajo izdelki naših uporabnikov. Uspela je predstavitev v Mercator centru Celje, pripravljamo razstavo v Zdraviliškem parku. Ob 10. obletnici delovanja varstveno delovnega centra Dobrna bomo razstavljali na Velenjskem gradu. Posebej slovesno bo v mesecu oktobru, ko bomo visoke jubileje obeležili na Osrednji svečani prireditvi. V mesecu oktobru bomo organizatorji prvega Posveta uporabnikov, z naslovom »Iz prve roke«, kjer bodo, z aktivnimi prispevki sodelovali uporabniki iz vse Slovenije in predstavili svoje poglede in dragocene izkušnje na najrazličnejše teme. Izredno visok odziv na naše povabilo je pokazatelj, da gre za pomemben dogodek. V tem mesecu bomo, v sodelovanju z Društvom specialnih in rehabilitacijskih pedagogov, organizirali Dan specialnih in rehabilitacijskih pedagogov Slovenije. Leto bomo zaokrožili z Veselim decembrom v CUDV Dobrna.

Vabimo vas, da se nam pridružite in praznujete z nami!

Irena Ceglar,
direktorica

NA ZASLUŽENE POČITNICE

Ko ob zaključku šolskega leta potegnemo črto čez opravljeno delo, ko pišemo poročila in opisne ocene za učence, ugotavljamo, ali smo realizirali v jeseni zastavljen program, smo s posameznimi učenci dosegli načrtovane cilje, kako smo jim obogatili bivanje v našem domu in vzpodbujali k samostojnosti, participaciji in soodločanju...

V preteklem letu je bilo v posebni program vključenih v poprečju 66 otrok in mladostnikov. V zadnjih letih narašča zanimanje za sprejeme mlajših, predšolskih otrok. Trenutno jih imamo vključenih pet, že za en oddelek! Istočasno in s tem povezane so tudi dnevne vključitve. Število dnevno vključenih učencev narašča. To je seveda za otroke dobro, ker se vračajo vsak dan v družino, v kateri so sprejeti, ljubljani, in se vozijo samo v »šolo«, če le ni dom preveč oddaljen. Žal pa vsi naši učenci niso take sreče, nekateri odhajajo domov tedensko, nekateri še redkeje. Bivajo v domu in nekateri so ga sprejeli že za »pravi dom«.

V preteklem šolskem letu je bilo delo organizirano v desetih oddelkih. Dejavnosti so se po urniku prepletale,

otroci so natančno vedeli, kdaj imajo katero dejavnost ali individualno obravnavo, četudi ni zvonil zvonec. Ob koncu šolskega leta bi rada orisala delo Centra za usposabljanje otrok in mladostnikov, tako imenovanega šolskega programa, pa ne vem, kako mi bo uspelo strniti učenje, delo in življenje v domu. Ker je tudi delo in druge dejavnosti proces učenja in socializacije, bom našela predvsem vsebine, ki so bogatile življenje posameznikom.

Po svojih interesih in zmožnostih so se učenci vključevali v različne aktivnosti znotraj lastne skupine ali združenih skupin. Da bi čim več prispevali v skupno dobro, so posamezniki pomagali hišnikom pri opravih v centru in okolici, pericam pri urejanju perila, se vključevali v delo v VDC-ju in delali v galeriji Zvonček, pomagali pri konjih, spremljali najmlajše nepomične otroke na vozičkih na sprehodih, prenašali pošiljke na pošto in še kaj. Poskrbeli smo, da so se družili mali in veliki, starejši in mlajši, otroci in odrasli, se družili z zaposlenimi in bili sprejeti s strani njihovih družin in zunanjega okolja.

Tako smo mesečno organizirali družabni petek, ko smo izpeljali športno ali delovno akcijo vseh, mesečno so se vsi uporabniki udeleževali plesov v telovadnici, enkrat tedensko pa so sodelovali na glasbenih uricah ob klavirju in kitari. Na dnevu odprtih vrat so se družili z družinami zaposlenih... Dva učenca sta bila ob posamezni aktivnosti vključena med osnovnošolce. Osnovnošolci so se družili z nami, tekmovali v športu, barvali šotor, se udeležili delavnic. Družili smo se s prostovoljci. Prav v tem vidim prednost izvajanja Posebnega programa v ustanovi, kot je naša. Vsebine lahko prilagajamo okolju, naravi, ki nas obdaja, hkrati pa učence učimo življenja v drugačnih situacijah in drugačnih okoljih. Zato jih odpeljemo v mesto, po nakupih, v gledališče, kino, opero, v hotel... Sodelovali smo v projektu z vrstniki s Hrvaške.

Prilagajali smo se močnim področjem uporabnikov, interesom, zdravstvenemu stanju in počutju, ki vedno ni bilo obvladljivo. Poskušali smo uresničiti njihove želje. Uporabniki celega centra so si imeli možnost izbirati zajtrk. Dekletom, ki so vezane na uporabo

vozičkov, smo že drugo pomlad omogočili ples z vozički, pravi plesni tečaj. Učence smo vzpodbujali pri zastopanju njihovih interesov in potreb v samozagovorniških skupinah, bili so enakovredni partnerji v projektih... Nekaterim učencem, ki pa ne morejo tako aktivno sodelovati, so pomagale pri uresničevanju potreb in želja njihove učiteljice in drugi delavci - podporne osebe.

Kaj vse smo počeli skozi proces učenja in bivanja, so najlepše opisali učenci in njihovi strokovni delavci v glasilu. Gotovo pa je, da nam je bilo lepo in nikoli dolgčas!

Bojana Lipičnik,
vodja centra za usposabljanje otrok in
mladostnikov

OBLETNICE CENTRA ZA USPOSABLJANJE, DELO IN VARSTVO DOBRNA V LETU 2014

Center je na Dobrni prisoten že od konca 2. svetovne vojne. Skozi čas so se spreminjale potrebe uporabnikov storitev, uradni nazivi organizacije in lokacije delovanja. Prav je, da se v letu praznovanja obletnic spomnimo mejnikov v delovanju naše ustanove.

Kastelolog in umetnostni zgodovinar dr. Ivan Stopar nas popelje v leto 1772, ko se je podrl grad Dobrna, zdaj viden kot razvalina. Leta 1774 je graščino Neuhaus - Novi grad postavil Franc Ksaverij Avguštin baron Dienersberški. Dienersberški so leta 1851 prodali graščino Francu Antonu, grofu pl. Kolovrat - Liebsteinsky. Njeni lastniki so se nato pogosto menjavali. Leta 1864 jo je kupil Johann Ritter pl. Rellingen, leta 1868 mu je sledil Adolf Edler pl. Layritz, nato od leta 1882 do 1887 Adolf Kogan, od leta 1887 do 1890 Adolf Dub, po letu 1890 Johan Frohner.

Pred 2. svetovno vojno je graščina služila kot turistični - letoviški objekt, med vojno pa kot okrevališče nemških oficirjev.

Graščina in pripadajoča zemljišča so bila po 2. svetovni vojni podržavljena.

Že od junija 1946. leta je v graščini Novi grad deloval Dom dece padlih junakov. V začetku je bilo vključenih 7 otrok, vojnih sirot. Leta 1947 je Dom prevzelo Ministrstvo za prosveto in ga imenovalo Mladinski dom Miha Pinter. Vključenih je bilo kar 64 gojencev.

V aprilu 1957 je bil Dom s posebno osnovno šolo Dobrna vpisan v sodni register kot eden od treh Temeljnih organizacij združenega dela Zavoda Ivanke Uranjekove Celje. 1960. leta je bil po reorganizaciji Pomožne šole Celje na Dobrni ustanovljen prvi oddelek posebne osnovne šole. V letih od 1961 do 1979 je število oddelkov in vzgojnih skupin od 1. do 6. razreda naraslo do devet.

Pred 40. leti (l. 1974) je bil ustanovljen prvi, poskusni oddelek za učence, ki niso zmogli slediti programu oddelkov s prilagojeno vsebino.

Decembra 1979. leta je z združitvijo Zavoda Ivanke Uranjekove in Združenih osnovnih šol Celje nastala nova delovna organizacija z nazivom Združene osnovne šole Celje. Pod tem imenom je v obliki TOZD-ov delovalo 17 osnovnih šol s celjskega področja, Glasbena šola Celje, Pionirski dom Celje, Dom Golovec Celje ter Osnovna šola in dom Miha Pinter Dobrna.

Z velikostjo organizacije povezane težave so junija 1984 pripeljale do izločitve iz Združenih osnovnih šol Celje in organiziranja nove delovne organizacije, Zavoda za delovno usposabljanje Miha Pinter Dobrna. Letos praznujemo 30. obletnico samostojnega delovanja.

Leta 1992 je Zavod na podlagi sprememb zakonodaje in odloka o ustanovitvi spremenil svoj naziv v Zavod za usposabljanje in varstvo Dobrna, 2003. leta pa je postal Center za usposabljanje, delo in varstvo Dobrna. Od 1. 1. 2005 deluje v okviru programov za odrasle tudi VDC Dobrna. Desetletnico delovanja bomo praznovali že konec tega leta.

Naši uporabniki in uporabnice so po večletnih prizadevanjih oktobra 2007 prvič prespali v novogradnji, na Lokovini 13a. Tu Center za otroke in mladostnike izvaja programe socialnega varstva, vzgoje in izobraževanja ter zdravstvenega varstva, za odrasle pa program socialnega varstva in zdravstvenega varstva. Del dejavnosti se odvija tudi na drugih lokacijah. V Celju deluje Dnevni center za otroke in mladostnike. Skupina odraslih uporabnikov od leta 2010 dnevno odhaja v VDC Vojnik, druga skupina pa v VDC Dobrna, na Lokovino 11. Na Dobrni 41 (ob Hotelu Vita) od julija 2013 deluje ustvarjalnica Zvonček, prodajna galerija.

Pred Centrom je še veliko izzivov. Predvsem so to izzivi pridobivanja sredstev, s katerimi bomo lahko še naprej izvajali aktivnosti za zviševanje kakovosti življenja uporabnic in uporabnikov ter skrb za sprejetost v družbi.

Mateja Čerenak,
vodja oddelka za upravno-pravne in
administrativne zadeve

ZBIRANJE DOKUMENTARNEGA GRADIVA

V letu praznovanja jubilejev večjo pozornost posvečamo zbiranju dokumentarnega gradiva, vezanega na zgodovino našega Centra. Tako smo v lokalnem glasilu Dobrčan konec lanskega leta povabili vse, ki imajo kakršno koli slikovno gradivo ali predmete, naj nas pokličejo, da ga skeniramo ali fotografiramo za naš arhiv.

Informacija je v mesecu aprilu prišla do gospe Duške Eržen, hčerke gospe Ide Dvornik roj. Bukovnik. Gospa Dvornik je leta 1948, po končani šoli za vzgojitelje, prišla na svoje prvo delovno mesto vzgojiteljice, na Dobrno.

Obiskali smo jo v Trebnjem, kjer stanuje. Pridružila se nam je še gospa Ivana Kos roj. Bučer, ki je v graščini Novi grad nekaj povojnih let preživela kot gojenka. Gospe sta zdaj sosedi v istem bloku v Trebnjem in sta šele pred nekaj leti ugotovili, da sta del svojega življenja preživeli na Dobrni.

Gospa Dvornik je pokazala fotografije iz obdobja službovanja na Dobrni, od 1948 do 1952. leta.

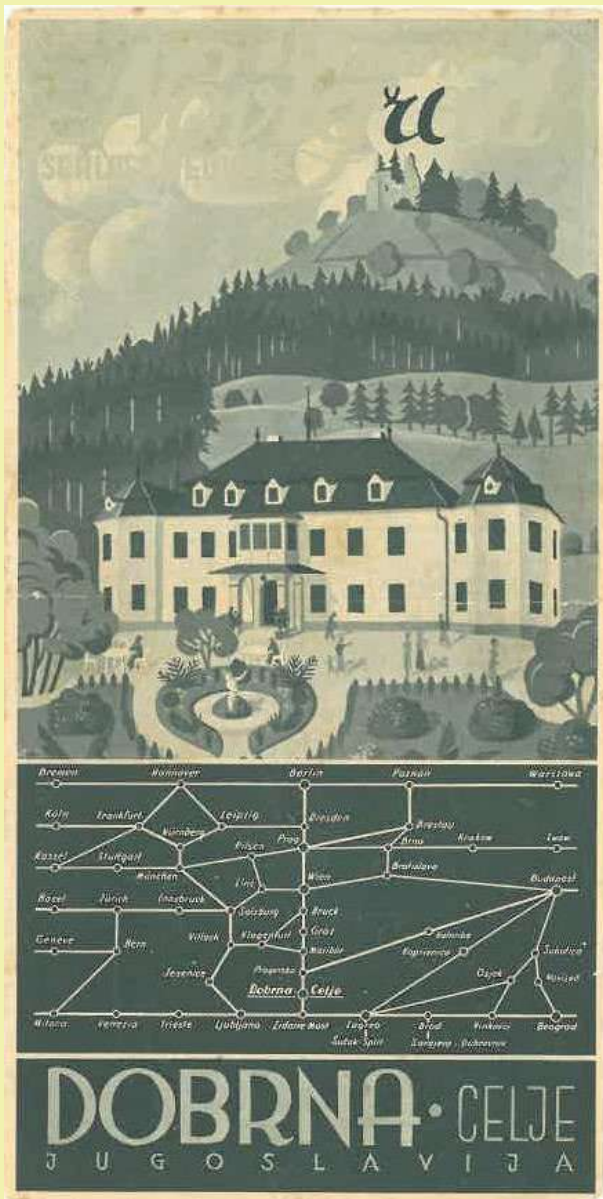

Posebno zanimiva je bila fotografija gojencev z očetom padlega heroja Mihe Pinterja, po katerem je bila ustanova dolgo časa imenovana, iz leta 1949.

Z zanimanjem smo si ogledali tudi druge fotografije in originalne dokumente kot npr. Dekret Ljudske Republike Slovenije, s katerim je bila gospa Dvornik nastavljena v državno službo v Mladinski dom Mihe Pinterja in fotografije gledališke predstave, ki so jo gojenci Doma pripravljali skupaj z otroki iz dobrnske osnovne šole. V obujanju lepih, pa tudi grenkih spominov je čas našega obiska prehitro minil.

V maju nas je obiskala gospa Branka Gal, hčerka Jožefe Krivec, roj. Bregar.

Prospekt je iz časa pred 2. svetovno vojno.

Vse fotografije smo skenirali, uredili v albuma ter jih ob dnevu odprtih vrat, 22. 5., skupaj s še drugimi fotografijami, kronikami in drugim slikovnim materialom razstavili v zbornici.

Fotografije in drug dokumentarni material še zbiramo, zato vabimo, da se odzovete.

Suzana Leskovar,
Mateja Čerenak in
Simon Krajnc,
projektjni tim

Gospa Krivec je prišla na Dobrno leta 1954 in bila do upokojitve zaposlena v Zavodu Ivanke Uranjekove. Gospa Gal je poleg zanimivih fotografij iz časa od 1954 do 1990. leta prinesla tudi originalen izvod prospekta Penziona Novigrad - Schloss Neuhaus, ki v hrvaškem, nemškem in ruskem jeziku opisuje zdraviliški kraj Dobrno in nastanitve v prostorih graščine.

POIMENOVALI SMO JO USTVARJALNICA ZVONČEK

Prodajno razstavna galerija CUDV Dobrna razveseljuje obiskovalce s čudovitimi unikatnimi izdelki že vse od začetka meseca oktobra 2013. Poimenovali smo jo ustvarjalnica Zvonček.

Ime je povezano s predstavljenimi izdelki in našimi željami na poti vključevanja prodajno razstavne galerije v vsakdanji utrip Dobrne. Glinen zvonček spada v skupino prvih izdelkov, ki so pod strogim očesom slovenskega etnologa dr. Janeza Bogataja pridobili certifikat slovenske Obrtno podjetniške zbornice Rokodelstvo Slovenija. Ritmičnost in barvitost zvoka je sinonim za vztrajnost in kreativnost na poti od ideje do novega izdelka, ubranost in harmonija pa odraz naše želje in potrebe po aktivnem

sodelovanju s krajanji in obiskovalci Dobrne, vseh generacij. V ustvarjalnici bomo nekajkrat letno organizirali tudi skupna druženja ob kratkih predavanjih, skupnih pogovorih ali kreativnih delavnicah.

Vsi izdelki v ustvarjalnici Zvonček so ročno izdelani in so lahko lepo osebno ali poslovno darilo ali izviren spominek. Izbirate lahko med dekorativnimi in uporabnimi izdelki.

Ponosni smo na našo unikatno keramiko. Žge se v peči do 1000 stopinj. Lahko je v naravnih odtenkih gline ali z barvno glazuro. Izdelujemo nakit, slike, vaze, skleda, ure, svečnike, izparilnike, žlice za odlaganje kugalnic, še posebej pa so prepoznavna naša velikonočna jajca.

Večkrat smo že izdelali, po željah naročnika, konfete za goste na porokah, obletnicah in drugih posebnih priložnostih. Pogosto izdelujemo tudi plakete, priznanja in poslovna darila za podjetja in ustanove. Logotip lahko izdelku le dodamo ali pa ga zasnujemo na novo, izdelek po dogovoru tudi aranžiramo.

Na domačem zeliščnem vrtu z veliko ljubezni gojimo zelišča.

Vzgajamo meto, meliso, ameriški slamniki, materino dušico, monardo, kamilice, slez, sivko, ognjič, žajbelj in druga zelišča. Zelišča posušimo za čaj, poleg tega pa pripravljamo tudi žajbljev sirup, ognjičevo, kamilično in šentjanževo zeliščno olje, tinkturo iz ameriškega slamnika, milo iz mete in sivke, kopalne soli, dišeče sveče in drugo.

Količine izdelkov so omejene, čeprav se trudimo za zdrav in obilen pridelek.

Unikatne voščilnice iz ročno izdelanega papirja so eden naših prvih izdelkov. Primerne so za vse praznične priložnosti. Nekatere so okrašene z vezeninami, druge z drobnimi glinenimi dodatki. Lepota in toplina lesa se skriva v obeskih za ključe, namiznih podstavkih, zabojih za sadje, urah.

Na razstavnih policah ustvarjalnice Zvonček najdete še mnogo več. Izdelki so tudi cenovno izredno ugodni, v razponu med dva do trideset evrov. Tistim, ki nas še niste obiskali, naj prišepnemo, da se nahaja v neposredni bližini hotela Vita, na Dobrni 41. Odprta je vsak dan od ponedeljka do sobote, od 9h do 12h. Tam nas lahko obiščete tudi izven rednega delovnega časa, še zlasti med 13.30 h in 15.30 h, vendar je v tem času priporočljiv predhodni dogovor na mobilni telefon 031 713 449.

Silvo Lavtižar,
likovni pedagog

Brigita Kuder,
vodja IVO in VDC

ZAKLJUČNA PRIREDITEV OB KONCU ŠOLSKEGA LETA 2012/2013 - PUSTI GLASBI V SRCE

Čisto za konec šolskega leta, ko misli vedno pogosteje uhajajo k poletju, morju, počitnicam in raznovrstnim oddihom, smo v CUDV Dobrna pripravili še zadnjo stvar - še zadnjo točko, ki bo dala šolskemu letu poseben zaključni pečat in pomen: zaključno prireditev.

Odvijala se je v telovadnici, 21. junija 2013, in je bila obarvana predvsem glasbeno, v sozvočju z osrednjo temo našega zaključka - pusti glasbi v srce. Natančno to smo tudi storili. Glasbi smo pustili v naša srca in to tudi pokazali na odru.

Česa vse so bila na ta dan deležna naša ušesa?

Uvod v prireditev je ob klavirski spremljavi predstavljala Vinkova deklamacija angleške pesmi Thank you for the music, kar so gledalci nagradili z bučnim aplavzom, kakršnen tako zahtevni točki tudi zaslužen pripada.

Orfova skupina se je predstavila s tamburinom, ropotuljami, triangli in drugimi inštrumenti, s katerimi so

spremljali pesem Nasmeh poletnih dni. Manjkalo pa ni niti najboljše in najlepše glasbilo od vseh - njihov glas in petje, ki se je razlegalo po vsej telovadnici.

Vinko in Tina sta ob dodelani scenografiji zapela pesem On ne more. Poleg ušes so bile te točke deležne tudi naše oči, saj sta oba pesem tudi koreografsko dodelala in uprizorila. Občinstvo je bilo tako deležno več kot zgolj pevskega nastopa.

Manjkalo ni niti »domačih« vsebin - narodnih pesmi in ljudskih plesov. Zbor je zapel že vsem slovenskim ušesom dobro poznano pesem Ti, moja rožica,

folklorna skupina pa nas je ob spremljavi harmonike navdušila s svojimi folklornimi predstavami. Gledalci so oboje navdušeno spremljali in ploskali v ritmu domačih melodij.

S čisto posebno točko so se predstavili tudi naši uporabniki na vozičkih. Le-ti za razliko od drugih niso prepevali, temveč so plesali. Ob glasbeni spremljavi so v parih slavnostno odplesali svoj ples, ki smo ga posneli na filmski trak in kot takega v filmski obliki predvajali staršem in ostalemu občinstvu. Lahko bi dejali, da so bila ob tem ganjena čisto vsa srca.

Ne nazadnje pa so bila naša ušesa deležna tudi dveh pevskih točk literarne skupine. Ob spremljavi klavirja in dveh kitar so zapeli pesmi Vsaj malo sonca in Zunaj se sonce smeje.

In res je bilo tako. Zunaj se je že kar nekaj časa smejalo vroče sonce. Zato smo tudi mi odšli iz telovadnice, na sonce, poletju in počitnicam naproti. Še prej pa smo še malo poklepetali, si ob kanapejih gasili žejo z osvežilno limonado in ledenim čajem. Bili smo ponosni: na naše uporabnike, ki so vsak po svojih zmožnostih na unikaten in čudovit način prispevali k zaključni prireditvi, ki se je dotaknila vseh. Tudi kakšno solzo v očeh se je dalo opaziti. In seveda smeh, veliko smeha, obraze sreče, veselja, ponosa... Tako, kot je tudi prav za slovo šolskemu letu in pozdrav počitnicam.

Z glasbo je mogoče povedati več kot z besedami.

(Carl Maria von Weber)

Ines Klavžar,
knjižničarka

GREMO MI PO SVOJE...

»Bistvo taborništva, poleg povezanosti, pomoči, solidarnosti in seveda spoštovanja narave, je netekmovalnost. Pri nas rezultat in ocene niso pomembni. Zato smo medse sprejeli tudi mlade s posebnimi potrebami.« je dejal starešina Velenjskih tabornikov, katerim so se na taborjenju v Ribnem pri Bledu pridružili še Bine, Vinko in Luka. Luka se je taborjenja udeležil že tretjič, Bine drugič, Vinko pa prvič.

Ob prihodu na taborni prostor otrok ni bilo v taboru, zato smo se v miru nastanili in si ogledali taborni prostor in okolico. Tisti, ki so bili ob našem prihodu v taboru, kot npr. kuharice, mentorice, zdravnica, ekonom, so nas lepo sprejeli in pozdravili. Nato smo si odšli ogledati taborni prostor (jedilnico, sanitarije, tipi, jambor, ognjišče, saloon, kjer smo se lahko tudi malo okrepčali) in bližnjo okolico (Savo, travnik »Ameriko«, Ribniški most, vodove kotičke). V času kosila smo se vsi vrnili v tabor in takrat je naše življenje po taborniško zaživelo. Po kosilu smo se priključili manjšemu vodu štirih deklet, s katerimi smo preživeli cela

dva dni našega bivanja na taboru. Dekleta so fante lepo sprejele medse, tako da so se vsi dobro počutili. S skupnimi močmi smo izdelali bivak v vodovem kotičku, skupaj žagali leske za bivak in vezali veje, dekleta pa so fantom pokazala, kako se postavi ogenj - piramida. Bili smo zelo pridni in v zelo kratkem času postavili zasilno bivališče, nato pa sta se Vinko in Bine priključila fantom pri igranju nogometa na »Ameriki«. Luka je dogajanje opazoval od daleč. Po večerji je sledilo taborniško kolo, kjer sta se med vsemi najbolj naplesala prav Vinko in Bine, saj sta bila v krog tudi največkrat izbrana s strani deklet. Ko se je stemnilo, so se fantje z dekleti podali na nočni orientacijski pohod, kamor so odšli sami, brez vodnika. Našli so vse kontrolne točke in osvojili prvo mesto. To noč je bil vod, h kateremu smo se priključili, na nočni straži. Za stražo se je z veseljem odločil Bine in stražil skupaj z dekleti vse od 1h do 5h zjutraj. Pomagal je tudi pri jutranjem čiščenju tabora. Nad svojo stražo je bil vidno navdušen in tudi pohvaljen, v jutranjem zboru je z dekleti v znak dobrega dela dvigal zastavo.

Naslednji dan se je začel s skupinsko jutranjo telovadbo z elementi karateja. Po zboru pa so vodi odšli po zadanih nalogah - poišči me. Vod se je razdelil na več delov in posamezne skupinice so odšle iskat določeno stvar. Ko so vse našli, so stvari zamenjali za sestavine za kuho kosila. S kotlički, lopatami, nožki in jedilnim priborom smo odšli na »Ameriko«, kjer smo si postavili ognjišče in ogenj, nabrali nekaj leskovih vej in začeli s pripravo kosila. Skuhali smo zelenjavno juho, spekli hrenovke in twist. S kosilom so bili vsi zadovoljni. Po kosilu so sledile delavnice po izbiri. Vinko in Bine sta se vključila v kolesarsko delavnico, kjer so po dva in dva odšli na kolesarjenje po označenih točkah na karti. Vinko je kolesaril z enim fantom, Bineta pa sta s sabo vzeli dve dekleti. Luka se je priključil delavnici streljanja z lokom, puško in fračo. Po zaključenih delavnicah so bili vsi veseli nad popoldanskim dogajanjem in novimi doživetji. Po večerji je sledilo kolo, kjer sta se ponovno naplesala Bine in Vinko. Sledil je večerni program, kjer je s svojim talentom branja besed nazaj otroke navdušil Luka.

Naš zadnji dan bivanja na taboru se je začel s telovadbo. Po jutranjem zboru, kjer smo se pridružili stražarskemu vodu pri dvigovanju zastave, pa so bile na programu delavnice, kjer so se vsi trije fantje vključili v delavnico streljanja z lokom in puško. Nad to večino so bili vsi navdušeni, saj so večkrat zadeli v tarčo. Po zaključenih delavnicah smo

odšli pospraviti šotor in našo opremo. Poslovali smo se od kuharic, ki so nam kuhale kavo, od tabornikov v »Saloonu«, kjer smo si privoščili kakšno čokoladico in od ostalih, ki so nas z veseljem sprejeli medse, se z nami družili, pogovarjali in nas imeli za svoje.

V teh dneh, ki smo jih preživeli z osnovnošolskimi otroki, smo doživeli zelo veliko, veliko raznolikega, zanimivega in tudi neponovljivega. Otroci so nas lepo sprejeli medse, skupaj smo se družili, peli, plesali,... Bivanje v naravi, z osnovnošolskimi taborniki je bilo za vse nekaj nepozabnega. Spoznali smo veliko taborniških veččin in navad. Kot bi rekli Velenjski taborniki, bili smo del njihove pravljice. S prijetnimi občutki po skupnem druženju, novih prijateljstvih in doživetjih smo se odpravili proti domu. Na poti smo se ustavili še na kosilu in se v popoldanskih urah vrnili domov.

Mateja Lipičnik,
razredničarka

POLETNE VOŽNJE Z VOZIČKI

Kljub poletni vročini, ko so temperature presegle magično mejo 30 stopinj, smo ostali v oddelku OVI II aktivni. Glede na to, da v skupini ni počitniških zaspancev, smo lahko vstajali zgodaj. Takoj po zajtrku smo šli na lov za spremljevalce. Čeprav so v ostalih skupinah nekateri izkoristili podaljšan spanec v času počitnic, niso bili nič nejevoljni, ko jih je učiteljica zbudila in vprašala, ali bi želeli s skupino OVI II na sprehod. Če je bilo potrebno, so bili starejši spremljevalci urejeni tudi v 10 minutah. Tako smo že ob 8.30 krenili proti Dobrni. Navadno smo šli v park Term Dobrna in se nadihali svežega dopoldanskega zraka v zavetju stoletnih dreves. Medtem, ko so se starejši učenci odpočili na gugalnicah, smo mi prisluhnila petju ptic. Pot nazaj je bila vedno malce drugačna. Ali smo šli ob Dobrnici ali mimo trgovine, gasilskega doma... Skratka; vsaj del poti nazaj smo se vozili po drugem terenu.

Včasih smo spremljevalci morali kar krepko potiskati voziček, da smo prevozili razgibane terene. Do takrat, ko je sonce imelo največjo moč, smo bili že nazaj v centru. V ohlajenih prostorih smo tako lažje načrtovali aktivnosti za sproščene počitniške dni.

Na fotografiji je skupina starejših učencev, ki so nam v času počitnic redno priskočili na pomoč pri vožnji vozičkov. Vsi, Bine, Vinko, Jasminko, Tine, Ina in Aljaž, so resno in vestno opravljali svojo nalogo. Aljoša, Tadeja, Maj, Doroteja, Iza in Aleksandra pa so z nasmeškom na obrazu sprejeli njihovo pomoč.

Mag. Tatjana Šušteršič,
razredničarka

INDIJANSKI DAN

Doroteja, Aljoša, Maj, Aleksandra, Tadeja in Iza so se pod vodstvom Tatjane K., Martine, Ane Marije, dijaka Robija in razredničarke Tatjane Š. za en dan prelevili v čisto prvo Indijansko plemo. Najprej si je bilo potrebno izbrati ime plemena in vseh Indijancev. Ideje so kar deževale, saj smo si že oblekli indijanska oblačila, nadeli perjanice, porisali obraze in pripravili klobasice in krompir. Pojoče Pero, Čunga Lunga, Sladki Panda, Vroča Sivka, Močna Princesa, Smejoča Dalija so se pod vodstvom starešin Rdeči Slap, Kondorjev Let, Maya Maya, Leteče Pero in Tiste, ki je Med Vodami odpravili v tipi. Ob ognju se je pela najbolj znana indijanska pesem »Kili kili«. Iz tipija se je slišalo igranje na bobne in različne vzklike; tudi prošnje je dim ognja poslal v nebo. Najbolj glasna je bila prošnja za zdravje Vroče Sivke, ki je bila ravno takrat v bolnišnici.

Za plemo Hono -Lulu Tista,
ki je Med Vodami

MIRNO MORJE 2013

Projekt Mirno morje 2013 je skupaj z ekipo CUDV Dobrna in CUDV Draga Ig, na Elanovi jadrnici s številko 99, sestavljala 101 jadrnica, s skoraj 1000 udeleženci z vseh koncev evropske unije. Zaradi lažje logistike so različne ekipe izplule iz več kot 10 marin po Hrvaški obali.

Naša ekipa CUDV Dobrna je skupaj z ekipo iz CUDV Draga IG odplula iz marine Kaštela in nadaljevala 8 dni dolgo potovanje po Dalmaciji, kjer smo obiskali Rogoznico, Split, otok Brač, otok Šolto. Gre za največji jadralski mirovni projekt na svetu, z namenom razvijanja

strpnosti in sprejemanja drugačnosti, odpravljanju predsodkov in stereotipov in predvsem razvijanja prijateljstva med različnimi otroki in mladostniki iz različnih držav. Med plovbo smo si razdelili delovne naloge in se uspešno privajali na življenje na palubi in v podpalubju jadrnice, si medsebojno pomagali pri različnih opravilih, kuhanju, pospravljanju jadrnice. Med potjo pa sta Albin in Miha spoznavala tudi osnove jadrnanja, navigacije, zavezovanja mornarskih vozlov, prav tako sta se preizkusila v krmarjenju jadrnice in na koncu pridobila izkaznico mladi skiper, kot posebno priznanje za uspešno 8-dnevno jadrnanje.

V okviru projekta Mirno morje 2013 smo se udeležili številnih športno-rekreativnih aktivnosti, terapevtsko-gibalnih delavnic, tradicionalnega sprejema predstavnikov župnije Split in na svečani slovesnosti prisluhnili nagovorom avstrijskega in hrvaškega predsednika ter hrvaške olimpijke Mirne Jukić.

Projekt je združeval mlade s posebnimi potrebami, osnovnošolce in dijake v duhu prijateljstva, strpnosti, miru, solidarnosti. Bine in Miha sta se dodobra naplavala na številnih prelepih kotičkih Jadrana in naplesala ob številnih večerih, prežetih z ritmi tradicionalne dalmatinske glasbe, disko glasbe, rock glasbe in narodno zabavne glasbe iz vse Evrope.

Vsak dan smo pred jadranjem aktivno pričeli z jutranjo terapevtsko gimnastiko, tekom, učenjem plavanja po Halliwick metodi in zdravim zajtrkom, nato pa smo se na novi lokaciji, v novi marini, bodisi udeležili olimpijskih iger dobre volje, ali se udeležili glasbenih oz. ustvarjalnih in drugih delavnic. 19.9.2013 smo v skupinski akciji izpustili skoraj 1000

balonov iz 101. jadrnice, kar simbolizira prijateljstvo, mir, strpnost, srečo, veselje, pravico do učenja in igre ter aktivnega preživljanja prostega časa in še bi lahko našteval. V marini Kaštel smo sklenili naše 8-dnevno popotovanje, kjer so nam gostitelji priredili svečan zaključek z dalmatinsko glasbo in kulinariko. Poseben pečat je projektu vtisnila razigranost, smeh, veselje in gibanje, kot osrednji moto projekta vseh udeležencev ekip CUDV Dobrna in draga.

Drugo leto odplujeta Ina in Aljaž. Srečno in mirno morje 2014!

Mag. Tine Kovačič,
vodja projekta

PIKA V VELENJU

Kar tradicionalno je že, da v mesecu septembru vsi hitimo v Velenje na obisk Pikinega festivala. Takrat po mestu pohaja Pika Nogavička, tista nagajiva Pika s kitkami, pegicami in različnimi nogavicami, ki premaga gusarje in če je potrebno v zrak dvigne Alfreda. Tako smo se tudi v naši skupini podali pogledat ali je Pika še vedno tako nagajiva. Večina se nas je odpravila iz Dobrne, Gašper pa nas je s starši pričakal kar ob velenjskem jezeru. Najprej je bilo seveda obvezno, da se preobrazimo v Pike in gusarje, zato smo obiskali Pikino lepotalnico. Tam so nas spretnne maskerke preobrazile v prave Pike in gusarje in sedaj je tudi nam dovoljeno, da smo malce nagajivi, kajne? Nato smo se sprehodili po Pikinem mestu. V Vili Čira Čara smo iskali skriti zaklad, a žal ga tokrat nismo našli. Pred vilo smo pobožali Alfreda, pozdravili Ficka in se odpravili naprej. Ob pohajanju smo srečali Piko in jo prosili, da se z nami fotografira. Ker je seveda v Pikinem mestu vse polno delavnic, smo se v eni izmed njih ustavili in tudi mi pridno ustvarjali. Na koncu je seveda sledil obvezen postanek v kavarni, kjer smo se odžejali in spočili. Gašperjevim staršem se najlepše zahvaljujemo za pomoč pri prevozu in nenehnih pogostitvah s pijačo.

Vanja Sušec,
razredničarka

PIKIN TEDEN V SKUPINI OVI II

Kdo je to? Na prvi pogled je res prava slika, čevlja sta ji prevelika, nogavici nista par, za modne muhe ji ni mar. Je živahna, poskočna, drobcena, a strašno močna, rada veliko in dobro je, zato je zdrava kot dren. No, ste že uganili? Seveda; to je Pika Nogavička. Tudi v oddelku OVI II smo želeli spoznati to navihanko.

Zadali smo si, da jo obiščemo v Velenju, kjer zganja svoje vragolije cel teden. Načrte so nam prekrizali prvi jesenski virusi. Pa vendar nismo vrgli puške v koruzo, saj se tudi prava Pika ne preda kar tako. V oddelku smo staknili glave in pripravili »Pikinteden« po Piki Nogavički. Najprej so bile na vrsti ustvarjalne delavnice. V celjskem nakupovalnem središču smo se usedli pred slikarsko platno, natakneli smo si krtače in sčistili Pikino hišo, pobožali orjaškega belega vranca s črnimi pikami, nato pa končali pri ustvarjanju kravat. Vseskozi so nam pomočnice naše literarne junakinje pomagale, tako smo lažje prilepili krogce, pritrtili kravato na trak, zvezali kitke iz volne in prilepili raztrgane žepke na krilcu. Po naključju pa smo nato pristali še na glasbeni predstavi »Skrinjica želja« amaterskega gledališča. Drugi dan je bilo na vrsti pravo Pikino packanje. Mešanje s kuhalnico v posodi za nas ni nič kaj zanimivo. Naše roke so mešale moko z mlekom in surovim jajcem, nato pa je nekaj popadalo še na tla in ostalo v laseh, skratka, v tem smo si bili s Piko čisto blizu. Ker je bolj malo ostalo v posodah, so nam učiteljice

morale pripraviti dodatno maso za naše ogromne čalapinke. In ker jih je nekaj še ostalo, smo si zaželeli, da bi se z njimi lahko posladkala tudi prava Pika. Pa smo poskusili - trikrat smo jo na ves glas poklicali in najprej so se prikazali veliki (preveliki) črni čevlji, pisane nogavice, ogromen dežnik in šele nato rdeče kitke. S Piko smo nato zapeli kar nekaj pesmic, jahali konja, vsakega je Pika tudi kaj povprašala, učiteljicam pa predlagala, da bi ostala pri nas; sedela na kuhinjskem pultu, jedla z nogami na mizi, hodila po posteljah s čevlji. Učiteljice so dobro premislile njen predlog in ji nato ponudile, da ji tudi naslednje leto spečejo najboljše čalapinke, če nas obišče, za letošnje leto pa bo dovolj norčij. Pika se je strinjala in se ob slovesu še nekajkrat fotografirala z nami. Na tem mestu bi se radi zahvalili dobri vili Mojci Zaponšek, ki je uredila, da je Pika Nogavička našla pot od Vile Čira Čara do našega centra in nam tako popestrila dopoldne. Celoten Pikin teden je bil izredno živahen, poln izzivov, ki smo jih s skupnimi močmi vendarle rešili in organizirali Piko po Piki.

Mag. Tatjana Šušteršič,
razredničarka

8. ABILIMPIADA SLOVENIJE V DRAGI PRI IGU

Z Dobrne smo se Mateja, Luka, Aljaž, Ina, Karmen in jaz odpravili proti Ljubljani, natančneje v Dijaški dom Bežigrad, kjer smo se nameravali nastaniti. Ob našem prihodu sobe še niso bile pripravljene, zato smo si privoščili malico in se odpeljali proti Igu v telovadnico Osnovne šole Ig. Najprej smo se prijavili kot udeleženci, nato pa se je začela otvoritvena slovesnost. Bila je kratka, z zelo aktualno vsebino. Žabice so nam pripravile poučno lutkovno predstavo o tem, kako zelo nas prizadene, če nam nihče ne stoji ob strani, dvomi v naše sposobnosti in nas ne podpira v naših prizadevanjih. Pomembno je, da verjamemo sami vase, tu in tam pa vseeno potrebujemo podporo naših bližnjih in prijateljev. Spregovorila nam je direktorica CUDV Draga, dr. Valerija Bužan ter namestnik varuhinje človekovih pravic.

Po večerji v Dragi sva se z vsemi uporabniki udeležili okrogle mize z naslovom »Pravica do partnerstva in poroke«. Tema je zelo zanimiva, saj o njej ne govorimo veliko. Osvetljena so bila naslednja vprašanja: O pravici do poroke oseb s posebnimi potrebami, ki jo zaenkrat Zakon o

zakonski zvezi in družinskih razmerjih še ne omogoča, saj te osebe pogosto ne morejo izpolniti vseh pogojev za sklenitev zakonske zveze.

Kaj pomeni pravica do družine - kako pripraviti ustrezne pogoje za tovrsten način življenja in kako zagotoviti učinkovit podporni sistem.

O težavah s podaljševanjem starševskih pravic. Starši s svojo skrbjo posegajo v življenja svojih otrok tako, da jih onemogočajo in jim delajo škodo.

O poslovni sposobnosti, pri čemer so nekateri ugotavljali, da ni odvzeta brez razloga, saj si invalidi in osebe s posebnimi potrebami sicer tudi želijo intimnih zvez, vendar potrebujejo zaščito pred zlorabami.

Osebe s posebnimi potrebami imajo potrebo po bližini in intimnosti, deloma tudi po spolnosti, vendar nanje pogosto gledamo kot na velike otroke in jim s tem odvzemamo področja odločanja, ki so za nas sicer samoumevna.

Nekateri so povzeli, da je institut zakona preživet, zato se bo potrebno usmeriti na druge oblike skupnega življenja - izvenzakonsko skupnost.

Izpostavljeno je bilo tudi vprašanje, kako globoko lahko osebe s posebnimi potrebami ozavestijo način, kako poteka partnerski odnos in zakonska zveza.

Dotaknili so se tudi pojava istospolnosti v naših institucijah.

Okrogla miza se je zaključila z zavezo, da ni več vprašanja DA ali NE, temveč le še vprašanje KAKO.

Po zaključku okrogle mize se je Karmen udeležila sestanka sodnikov, potem pa smo se vsi skupaj odpeljali na ples s skupino Darling, ki se je zaključil ob 22. uri. Po plesu smo se vrnili v Ljubljano in malo po 23. uri legli k počitku.

V soboto smo vstali zgodaj, ob 6. uri, pojedli in se vrnili v Drago, kjer so se zbrale vse tekmovalne ekipe. Tekmovalni del je potekal od 9. - 12. ure.

Tekmovalne zvrsti v katerih so sodelovali naši uporabniki:

Luka: vezenje - križni vbod

Mateja: vezenje - stebelni vbod

Aljaž: priprava narezka

Ina: priprava narezka.

Opoldne smo se odpravili na kosilo, Karmen pa je bila zadržana, saj je bila sodnica. Počakali smo, da so sodniške komisije opravile svoje delo, mi pa smo se malo sprehajali, plesali, brali in se igrali vislice, v katerih me je Luka nekajkrat pošteno napral. Pa tudi vreme nas je namakalo, saj je ves čas močno deževalo.

Ogledali smo si razstavo vseh izdelkov in ugotovili, da je Luka dosegel 2. mesto, ostali pa niso bili tako uspešni. Vsaj na papirju ne. Pravzaprav so vsi zmagovalci.

Sledila je zaključna slovesnost. Zapela je tudi Alenka Godec.

Proti domu smo se odpravili malo pred 16. uro. Ustavili smo se tudi na zelo zasluženi kavici. Preživeli smo dva krasna dneva in se dobre volje poslovili.

Lidija Hrnčič in Karmen Kugler,
mentorici

KOZJANSKO JABOLKO

Vsi smo vajeni nakupovalnih centrov, reflektorjev ter obupnih reklam. Sejem Kozjansko jabolko je pa popolno nasprotje, se ne blešči, ne potrebuje reklame in je naravnost imeniten.

Neke lepe sobote smo se odpravili na pot. Naše prijazne kuharice so nam pripravile sendviče, pijačo ter seveda nekaj sladkega. Že pred Podsredo je bila strahotna gneča, seveda, saj gremo na tako imeniten sejem. Ogledali smo si ogromno stojnic z najrazličnejšimi dobrotami kmetij iz širše okolice. Vse je bilo videti omamno. Seveda smo tudi poskusili tu in tam kakšno dobroto. Pa tudi kupili nekaj malenkosti. Ogledali smo si razstavo različnih sort jabolk, pridelavo jabolčnega soka ter žganjekuho. Kot se za sejem spodobi, tudi glasba ni manjkala. Ogledali smo si še nogometno tekmo osnovnošolskih ekip in nadaljevali pot s spokojnega kozjanskega konca proti vinorodnemu Bizeljskemu. Tam smo odložili Martina, nato v Krškem še Vinka in si vzeli še en kratek »kavica« odmor. Pa v hrib do Tinetovega doma,

kjer sta nas pričakala dedek in babica ter velika škatla keksov. Njam. Nazaj grede smo nabrali še kostanj, kar med dežnimi kapljicami smo skakali. Doma smo kar v pečici spekli kostanj ter na koncu popadali v postelje.

Jerneja Borovnik,
razredničarka

POŽARNA - EVAKUACIJSKA VAJA

V CUDV Dobrna smo v sklopu aktivnosti meseca požarne varnosti v torek, 19. 11. 2013 organizirali napovedano požarno (evakuacijsko) vajo. Preverjali smo odzivni čas evakuacije uporabnikov in zaposlenih v primeru požara ter delovanje sistema aktivne požarne zaščite in ugotavljali potencialne kritične situacije.

Začetek požarne vaje je ob 14. uri naznanil hišni požarni alarm. Uporabniki ter zaposleni smo se brez nepotrebnege tekanja in povzročanja panike mirno zbrali na enem od treh zbirnih mest ter sporočili potrebne podatke vodji vaje. Obilno deževje ni zmotilo nikogar.

Po uspešno zaključeni vaji so člani Prostovoljnega gasilskega društva Dobrna prikazali gašenje začetnih požarov. Vsakdo od prisotnih je lahko poskusil gasiti z ročnim gasilnim aparatom. Posebej je bila zanimiva predstavitev opreme obeh gasilskih vozil ter osebne opreme gasilcev.

V dneh po požarni vaji smo v Centru več pozornosti namenili pogovorom o varovanju pred požari in drugimi nesrečami, nastajale so risbice, plakati, ... Uporabniki in delavci smo prejeli zgibanke Gašenje začetnih požarov v gospodinjstvu, ki so nam jih prijazno posredovali z Gasilske zveze Slovenije.

Članom PGD Dobrna ter gospodu Filipu Blažiču, pooblaščenemu za izvajanje ukrepov varstva pred požarom, se iskreno zahvaljujem za strokovno pomoč pri izvedbi vaje. Hvala tudi vsem uporabnikom in zaposlenim za resen pristop ter pripravljenost za sodelovanje.

Mateja Čerenak,
vodja oddelka za upravno-pravne in
administrativne zadeve

GASILSKA VAJA

V naš zavod so se pripeljali gasilci najprej so nam pokazali kako se pogasi požar ali ogenj. S seboj so prinesli gasilske pripomočke gasilske aparate gospod gasilec mi je povedal kdaj imajo intervencije in povedal mi je tudi za prometne nesreče poklicni gasilci iz Celja in Ljubljane priskočijo na pomoč ko so se gasilci poslovili sem gospoda gasilca vprašal če imajo fb in povedal mi je da ga imajo pgd Dobrna. Gasilcem sem povedal da tudi mi pridemo k njim na obisk enemu gasilcu sem dal roko želim si da bi še večkrat prišli k nam v zavod na Dobrni enemu gasilcu sem povedal če imajo tako veliko garažo da, lahko spravijo te tovornjake.

To bi bilo vse za danes, od vas se poslavlja gasilec Alen.

Alen,
uporabnik

ČAJANKA Z GOSPO PETRO GREINER

V Centru za usposabljanje, delo in varstvo Dobrna smo že nekaj časa razmišljali, kako bolje razumeti starše naših učencev, ki imajo otroke z težjo in težko motnjo v duševnem razvoju. Razumeti, kako se sesuje svet staršem ob rojstvu drugačnega otroka, kot so pričakovali? Kako se počutijo starši, ki dobijo v roko diagnozo na listu in so s tem vrženi v svet po načelu »znajdi se«? Razumeti, kako je prejkati noči, nato pa podnevi biti močan za obisk pri zdravniku, močan za starejšega otroka, za moža, za dedka in babico?

Zato smo med nas povabili gospo Petro Greiner. Danes je gospa že znana Mariborčanka. Tista, ki je rodila deklico s hudo genetsko okvaro, trisomijo 13. Ni ji težko govoriti o času po porodu, o privajanju na Sofijo, o dekličini smrti, o sistemskih napakah v bolnišnicah. Ob dobrem domačem zeliščnem čaju in kolačkih se je njena osebna izkušnja prepletla z izkušnjami naših staršev.

Pogovor je tekel o strahovih, o bolečini, pa tudi o brezpogojni ljubezni do svojega otroka in o veselju ob še tako majhnih uspehih otrok. S to čajanko smo skušali staršem ponuditi možnost, da slišijo nekoga, ki je vse to dal skozi in se ni predal. Pogovor smo zaključili, ne da bi gospa Greiner povedala kaj več o njenem Zavodu 13, o njenih dveh razstavah in o njenih naslednjih projektih. Kljub temu mislim, da smo dosegli naš osnovni cilj, pokazati staršem, da nam ni vseeno!

Mag. Tatjana Šušteršič,
razredničarka

KULTURNI DOGODEK V GALERIJ

V ustvarjalnici Zvonček smo v sredini meseca januarja organizirali literarni večer. Bil je prvi dogodek v nizu aktivnosti praznovanja letošnjega jubilejnega leta. V našo sredino smo povabili gospoda Mateja Krajnc, ki je leta 2002 postal najmlajši član Društva slovenskih pisateljev. Veseli smo, da so literarni večer, ki ga je uspešno vodila naša knjižničarka, z obiskom obogatili župan ter predstavniki hotela in več društev iz kraja. Matej Krajnc je ustvarjalen avtor, ki se ponaša z bogato bibliografijo. Živi in ustvarja v Celju in Ljubljani, pogosto sledi satirično- parodični tematiki. Je tudi komparativist, kantavtor in pisec recenzij in literarnih kritik. Z doživeto interpretacijo slovenskih popevk sta dogodek glasbeno začinili, poleg osrednjega gosta, tudi Eva Popovič in Petra Žnidarčič.

Utrinki iz vtisov uporabnic in uporabnikov:

NINA: »Fajn se mi je zdel. Presenečena sem bila, ker sem bila povabljen zraven. Všeč mi je bilo, da je Urška zraven med

programom postavljala vprašanja. Glasba je bila tudi v redu. Lepo je bilo vse naštimano. Gost je kar lepo odgovarjal na vprašanja. Igral je na kitaro. Zdi se mi čudovit pesnik. Na koncu nam je dal tudi nekaj svojih knjig. Všeč mi je bilo, da sta sodelovala tudi Luka in Vinko. Na koncu so nas še lepo pogostili. Če bi imela možnost, bi šla še kdaj. Pa tudi sama bi želela nastopati na kakšni taki prireditvi.«

NADA: »Meni je bilo všeč, ker je Matej Krajnc preprost človek. Fajn pesmi ima. Fajn poje in igra. Všeč so mi besedila njegovih pesmi. Mislim, da če jih dobro poslušáš, ti pesmi nekaj povedo. Njegove pesmi govorijo o tem, kako on doživlja svoje življenje. Všeč bi mi bilo, če bi nas pesnik še kdaj obiskal. Všeč mi je bilo, da nam je pesnik zaupal tudi nekaj stvari o sebi.

Ob koncu smo imeli zakusko. Za naslednjič bi bilo fajn, če bi imeli malo več časa in bi lahko osebno spregovorili kakšno besedo z gostom.«

LUKA: »Fajn je bilo. Fajn sem se imel. Všeč mi je bilo, da sem se udeležil dogodka in da sem lahko sodeloval. Prebral sem pesem. Bil je poseben dogodek. Gospod Krajnc se mi je zdel prijazen. Na koncu so nas pogostili še s pecivom.«

VINKO: »Všeč mi je bilo, da sem prebral 2 pesmi od Mateja Krajnc. Naslov prve pesmi je bilo Celje, naslov druge pesmi pa Maribor.

Všeč mi je bilo, da sem se lahko malo s pisateljem pogovarjal. Ko smo končali, nas je čakala pogostitev. Mogoče bi lahko imeli še kakšnega gosta več. Ali pa še kakšen podoben dogodek. To pesem, pesem Celje, ki sem prebral, mi je bila še kar všeč. Mi je bila pri srcu. Pesem me je poživila, bil sem v stanju, kot da bi bil zaljubljen. Res fina pesem.«

IGOR: »Bil sem v Ljubljani. Šli smo po Krajnca. On je pesnik in pisatelj. Zdel se mi je dober dogodek. Všeč mi je bilo, ko je Krajnc bral pesmi. Rad imam pesmi. Pa tudi zapel je in zraven igral na kitaro. Na tak dogodek bi šel še kdaj.«

SUZANA: »Všeč mi je bil gospod, ki je kitaro igral, všeč so mi bile njegove pesmi. Fajn je bilo, ko smo ploskali. Imeli smo se zelo fajn.«

**Brigita Kuder, vodja IVO in VDC
Mateja Debelak, pripravnica**

LITERARNI VEČER

Včetrtek, 23. januarja, smo v Ustvarjalnici Zvonček organizirali literarni večer. To je bil prvi dogodek v sklopu 40. letnice Centra za usposabljanje, delo in varstvo Dobrna. Rdeča nit večera so bili avtorji iz Celjskega območja.

Gost večera je bil pesnik Matej Krajnc. Matej pa ni samo pesnik, ampak tudi pisatelj, prevajalec in kantavtor. Je ustvarjalec v pravem pomenu besede s precej obsežno bibliografijo. O njem lahko povemo tudi to, da je leta 2002 postal najmlajši član Društva slovenskih pisateljev in da je od leta 2006 član Društva slovenskih knjižnih prevajalcev. Literarni večer smo pričeli s pesniško zbirko *Umila me je neka čudna rosa*, iz katere smo prebrali pesmi Celje, Ljubljana 1995 in Maribor. Vsi trije kraji imajo za pesnika poseben pomen: rodil se je v Mariboru, odraščal je v Celju, trenutno pa živi v Ljubljani. Na vprašanje, ali je Celjan ali Ljubljančan, je z iskrico v očeh odgovoril: »Malo mešano.«

Več kot primerni za ta čas sta pesniški zbirki Stric iz ozadja in Pesmi za gospodarsko krizo. Obe sta nastali leta 2012 in na satiričen način opisujeta stanje ter dogajanje v naši državi. Pesnik je povedal, da satiričen način pisanja uporablja predvsem zato, da lažje »izlije na papir tisto, kar ga teži«, tisti ki mu je besedilo namenjeno, pa ga pravzaprav ne razume.

Dogajanje v Ustvarjalnici smo popestrili tudi s petjem. Nekaj svojih skladb je zapel naš gost Matej Krajnc, za glasbeni vložek pa sta poskrbeli tudi Eva Popovič (vokal) in Petra Žnidarčič (klavir). Pesmi na našem dogodku sta skupaj s knjižničarko prebirala uporabnika Vinko Rešetar in Luka Čevnik.

Po zaključku literarnega večera smo si vsi skupaj vzeli še nekaj časa, se malo družili ob slastnih prigrizkih in zbirali ideje za nadaljnje delo. Glede na zadovoljne in vesele obraze vseh obiskovalcev lahko rečemo, da je prvi dogodek več kot uspel.

Urška Perko,
knjižničarka

Zahvala!

Center za usposabljanje, delo in varstvo Dobrna ima dolgo tradicijo. Od povojnih let dalje je deloval v neprimernih prostorih stare graščine Novi grad. Od oktobra 2007 smo v novo zgrajenem objektu, ki omogoča boljše pogoje za življenje in delo. Trud zadnjih desetletij je bil tako usmerjen v izgradnjo novih prostorov. Manj kot bi želeli pa smo lahko investirati v razno prilagojeno opremo in pripomočke. Potreba po prilagoditvah pa je vse večja, saj se v zadnjih letih močno spreminja struktura naših uporabnikov. Te skupine uporabnikov imajo večje potrebe po prilagoditvah okolja, opreme in pripomočkov. Naši otroci in mladostniki brez prilagoditev nimajo priložnosti razviti svoje potenciale in sposobnosti do najvišje možne mere, odrasli pa ne dejavno sodelovati pri različnih življenjskih aktivnostih.

V začetku leta 2014 smo uspeli pridobiti velikodušno donacijo Thoolen Foundation Vaduz iz Švice. S prejetimi sredstvi smo nabavili opremo za klubski prostor, pripomočke za vzdrževanje dobrega zdravja najbolj ogroženih uporabnikov z najtežjimi zdravstvenimi težavami ter več prilagojenih učnih pripomočkov. Pridobitev te opreme pomeni velik korak naprej pri skupnih naporih za višanje kvalitete življenja naših uporabnic in uporabnikov. Hkrati pomeni tudi veliko spodbudo za nadaljnje delo.

V imenu uporabnikov in sodelavcev CUDV Dobrna se donatorju - Thoolen Foundation Vaduz iz Švice iskreno zahvaljujem. Iskrena hvala tudi gospe Čebela in gospe Hobič za pomoč pri pridobivanju donacije.

Mateja Čerenak,
vodja oddelka za upravno-pravne in administrativne zadeve

ŠPORTNI DAN V THERMANI

Sneg kar ni in ni hotel zapasti in mi smo se že spraševali, kako bomo realizirali zimski športni dan. Pa je do nas prišel »gospod Božiček«, in sicer Lukov očka, ki nam je za novo leto, oziroma Lukov rojstni dan, vsem podaril brezplačno kopanje v Laškem in tudi prevoz. Darilo smo z veseljem sprejeli. Ker se je decembra v centru že preveč dogajalo, smo karte porabili v mesecu januarju.

Na četrtkovo zimsko dopoldne smo uživali v bazenih, se vozili po toboganu, plavali pod vodo in se spraševali, zakaj imajo nekateri rdeče oči. Tudi gneče ni bilo, tako da smo si res lahko dali duška. Pomalicali smo kar na ležalnikih, za kosilo pa smo odšli v Špico na slatno pico.

Še enkrat se zahvaljujemo gospodu Lažeti za podarjene karte. In veste kaj - naslednji dan je začelo snežiti!

Maja Godec,
razredničarka

IZ LIKOVNIH USTVARJALNIC

“Anglija”, Tina,
tempera

“Čebele in čmrlji”, Mateja,
tempera

“Hiša”, Anja,
tempera

“Dom”, Zlatko,
tempera

“Prijateljica”, Tadej,
tempera

“Gozd”, Jasminko,
tempera, kolaž

GLASBENA PRAVLJICA PEPELKA

Bil je tih, turoben dan. Predzadnji dan pred zasluženimi šolskimi počitnicami. A prav ta dan so učenci osnovne šole Gorica iz Velenja v Center za usposabljanje, delo in varstvo Dobrna prinesli sončni žarek.

Na vabilu na premiero glasbene pravljice *Pepelka* je bilo zapisano: predstava je primerna za najmlajše, mladino in odrasle. Pomislila sem, pa saj takšna publika mi tudi smo. Odločili smo se, da jih povabimo v naš Center. Prijazno so se odzvali povabilu in potrdili svoj prihod. Ker pa je letošnje leto leto praznovanja jubilejev v našem Centru (praznujemo tudi 40. obletnico ustanovitve prvega oddelka za učence, ki niso mogli slediti programu oddelkov s prilagojeno vsebino), smo v tem okviru načrtovali tudi skupno druženje z najmlajšimi iz vrtca in učenci prvega razreda osnovne šole Dobrna ob slovenskem kulturnem prazniku. Žal tega takrat zaradi neugodnih vremenskih razmer ni bilo mogoče realizirati. Pa smo jih povabili tokrat. Pridružili so se nam, naša telovadnica se je spremenila v teater, prostor za gledalce smo napolnili do zadnjega kotička.

V glasbeni pravljici *Pepelka* so združili moči učenci glasbenega, plesnega in gledališkega krožka ter njihovi mentorji. Med 22 nastopajočimi se je večina učencev prvič pojavila na odrskih deskah, sploh v vlogi, ko je treba peti, plesati in govoriti hkrati.

Posrečeno in moderno besedišče, glasba ter ples so nam posredovali dobra in aktualna sporočila.

Pomen družine, socialno razlikovanje, upanje, zunanja lepota, ki se mora dopolnjevati tudi z notranjo. Zmaga dobrega nad zlom, potrditev, da se poštenost poplača in nepoštenost kaznuje. *Pepelka* ni vdana v usodo, ampak je v njej veliko upanja in poguma.

Dolg in glasen aplavz ob koncu predstave je potrdil, da smo uživali, da nam je bilo lepo. Še več, bilo je čudovito. Obljubili smo si, da se še srečamo.

Naj zaključim z verzom *Pepelkine* pesmi, ki ima globoko sporočilo: »Pa naj bo še tako hudo, pa naj bo še tako temno, verjeti moraš vase in v svojo srečico.«

Andreja Čerenak,
varuhinja

IGRAJ SE Z MANO

Je bil en dan, ko bi bilo najbolje sedeti za pečjo, oziroma se stiskati k radiatorju. Pa smo šli vseeno na pot, Tine, Bine, Tadej, Midhi in midve, vsi oblečeni kot dedek Mraz.

Pričakala nas je bela Ljubljana. V Cankarjevem domu, kjer je bila postavitev razstave v sklopu projekta Iger dobre volje, je bilo že vse pripravljeno. Trlose je mladih nadobudnih umetnikov. Program je bil resnično natrpan. Voditelj je bil naš stari znanec Gorazd. Odlično je zabaval mlado in staro. Igral nam je najmlajši slovenski jazz bend, pripravljenih je bilo morje ustvarjalnih delavnic, žonglerji, privoščili smo si sladkarij, sadja in soka, da so nas kar trebuhi boleli, pa še svoje izdelke smo morali poiskati in jih obesiti na pripravljene panoje. Potem pa vrhunec. Prišel je reper Zlatko, prijazno pokramljal z nami in se tudi fotografiral, no, na koncu pa željni mladini odrepal nekaj svojih komadov. Gostitelji so pripravili lutkovno igro za ustvarjalce ter predavanje za spremljevalce. Vsega je bilo toliko, da smo komaj uspeli pojedsti svoje sendviče. Ker pa nam še vedno ni bilo zadosti, smo do kolen v snegu gazili do Moderne galerije in si ogledali dela slovenskih umetnikov.

Na povratku domov smo si privoščili še največje in najboljše in najbolj čokoladne trojanske krofe in bili do ušes čokoladni, pa kaj bi, užitek je le užitek. Se je splačalo odlepiti od radiatorja in iti mrzli zimi naproti.

Jerneja Borovnik in Helena Maček,
mentorici

MEDNARODNA IZMENJAVA »KORAK K SAMOSTOJNOSTI«

V okviru projektne dela smo v CUDV izpeljali projekt mladinske izmenjave, ki ga je sofinanciral evropski program Mladi v akciji. Gre za projekt mladih, v katerem je sodelovalo 16 mladostnikov iz Slovenije in Hrvaške, starih od 15 do 25 let.

S pripravami na projekt smo začeli konec preteklega leta in se bo zaključil do jeseni. Aktivnosti smo združili pod imenom Korak k samostojnosti in so se osredotočale na temo zaposljivosti mladih s posebnimi potrebami.

Želeli smo, da bi se udeleženci, naši učenci in učenci sorodnega centra iz Šibenika, medsebojno informirali o možnostih zaposlitve po končanem šolanju, da bi izmenjali mnenja in vizije na temo lastne prihodnosti, dela, zaposljivosti, samostojnosti in prispevanja v družbi, da bi se preskusili v nekaj prilagojenih delovnih okoljih, da bi pridobili in razvijali kompetence za javno nastopanje, da bi spremljevalci izmenjali dobre prakse glede zaposljivosti mladih z manj priložnostmi in da bi utrdili partnersko sodelovanje.

Glavni del projekta smo izvedli med zimskimi počitnicami, ko so prišli k nam gostje iz Šibenika. Ob načrtovanju in usklajevanju aktivnosti smo poskušali upoštevati želje gostov in vseh ostalih sodelujočih. V dopoldanskem času smo izvajali aktivnosti povezane z zaposlitvami - delo v delavnicah VDC in učnih delavnicah ter ekskurzije in ogledе povezane z zaposlitvami. Učenci so bili razdeljeni v tri manjše skupine in se preskusili v zaposlitvah v lesni delavnici, v tehnikah obdelave gline in ročnemu izdelovanju papirja in voščilnic. Ogledali so si tudi dve enoti VDC CUDV Črna na Koroškem ter našo ustvarjalnico galerijo Zvonček, kjer razstavljamo izdelke uporabnikov centra. V popoldanskem času smo zadostili potrebi po druženju. Realizirali smo željo gostov po aktivnostih na snegu, se kopali v termah, priredili tekmovanje v bowlingu. Lepe spomine imajo udeleženci na slovenski oz. hrvaški večer, ko so se predstavili s kulturo, nošo in kulinariko Slovenije in Hrvaške. Vsak dan smo izpeljali krajše evalvacije. Udeleženci so svoje vtise vpisovali ali

označevali svoje počutje v biltenu, ki so ga dobili na začetku projekta. Ob zaključku smo opravili še zaključno evalvacijo. Priredili smo čajanko s plesom ter udeležencem podelili potrdila za sodelovanje v projektu Jouthpasse, v katerih so bile zapisane pridobljene

kompetence. Slovo v soboto je bilo za nekatere udeležence ganljivo.

Kaj so povedali mladi?

Zapisi smo le nekaj njihovih misli. Če povzamem: v projektu so se čutili koristne, pomembne: naloge so bile razdeljene, vsakdo je prispeval del sebe, spoznali so nove prijatelje/prijateljice, učili so se besed v drugem jeziku.

Na področju zaposlitev so se preskusili v različnih dejavnostih in izrazili navdušenje nad končnim izdelkom, spoznali so še druge delavnice oz. VDCje, se seznanili z nevarnostmi pri delu in preventivnim obnašanjem.

Namen projekta je bil dosežen. Mladi z motnjo v duševnem razvoju so razmišljali o svoji prihodnosti, željali glede zaposlitve in priložnosti zase. Bolj si predstavljajo možnosti zase po zaključku šolanja. Spoznali so priložnosti za zaposlovanje v obeh državah. Izrazili so skrbi in pomisleke glede zaposljivosti oseb z motnjo v duševnem razvoju in priložnosti na trgu dela. Vrstnikom so predstavili svojo kulturo in spoznali njihovo. Okrepili so svoje kompetence (jezikovne, socialne, tehnične..) Strokovni delavci so delili izkušnje in mnenja na izbrano temo. Projekt smo predstavili širši strokovni javnosti na izobraževalnih dnevih specialnih in rehabilitacijskih pedagogov, aprila v Portorožu.

Bojana Lipičnik,
vodja CUV, koordinatorica projekta

SMUČARSKI TEČAJ NA ROGLI

Ker alpsko smučanje sodi med kompleksne športne discipline, smo se nanj v CUDV Dobrna tudi v letu 2014 sistematično pripravili s tradicionalno izvedbo že 6. terapevtsko-športnega tečaja alpskega smučanja na Rogli. Smučanje s terapevtskega vidika zahteva kompleksno učenje različnih motoričnih spretnosti vse od mišične moči, vzdržljivosti, koordinacije, hitrosti, ravnotežja in gibljivosti.

Za izboljšanje motoričnih spretnosti naših smučarjev smo poskrbeli že prej pri gibalno športni vzgoji ter v terapijah oddelka medicinske rehabilitacije.

Terapevtsko-športni tečaj smučanja je izvajal smučarski tim: profesorji športne vzgoje skupaj s fizioterapevtom. Vsak dan tečaja alpskega smučanja smo začeli z intenzivnimi pripravami na snegu, ki so zajemale interdisciplinarno sodelovanje Pavlija, Andreja in Mateje- profesorjev športne vzgoje z našim fizioterapevtom Tinetom. Učenje alpskega smučanja je bilo za Tadeja, Kristjana, Sandija, Nastjo, Saro izredna motivacija, ki med drugim

prinaša številne terapevtske učinke, ki jih pri gibalno-športni vzgoji v telovadnici oz. v kabinetni fizioterapevtski obravnavi ne bi dosegli v tolikšni meri, kot smo jih na samem smučišču.

Udeležba na smučarskem tečaju pa pomeni med drugim tudi uveljavljanje enakih možnosti, enake obravnave in preprečevanje diskriminacije, ki jo naši učenci pogostokrat doživljajo na različnih področjih življenja. Med smučarskim tečajem smo zato dejansko preverili dostopnost informacijskih in komunikacijskih tehnologij pri omogočanju našim smučarjem, da polnopravno uživajo pravice do prostega gibanja in športnega udejstvovanja v smučarskem središču Rogla.

Kot interdisciplinarni tim smo seveda zagotovili in nudili vso potrebno strokovno podporo našim smučarjem, ki so jo potrebovali za uspešno vključevanje v smučarsko okolje. Zastavili smo si konkretne cilje in jih dan za dnevno uspešno uresničevali. Naši učenci so bili na koncu 5-dnevnega intenzivnega tečaja ponosni, da so izboljšali posamezne motorične spretnosti in se ob tem tudi zabavali ob vsakodnevnih norčijah in peripetijah na zasneženih in dobro pripravljenih smučiščih Rogle. Prav tako smo bili ponosni na nedavne uspehe naše vrhunske smučarke Tine Maze, ki je iz olimpijskih iger prinesla zlati medalji, kar samo dokazuje, da smo Slovenci smučarski narod.

Mag. Tine Kovačič,
vodja oddelka medicinske rehabilitacije

»KOLENOGRIZ« NA SAMOTEN VRH

Malo slabša vremenska napoved nas tudi tokrat ni ustavila, zato smo se odpeljali do sosednjega kraja Socka, kjer smo se odločili spoznati še malo širšo okolico našega zavoda. Cilj je bil osamljeni vrh nad Socko, ki je bolj znan plezalcem, saj je njegov spodnji del precej navpičen, z dokaj težkimi smermi, ki so izziv plezalcem.

Pot smo začeli ob reki, ki smo jo prečkali preko lesenega mostu. Kmalu smo lahko poskusili prvi čemaž letos. Pot je pravi »kolenogriz«, saj je tako strma, da si je potrebno na nekaterih mestih pomagati z rokami. Tempo je bil kar dober, zato smo v tričetrt ure prišli do prvega cilja, na Strnadov travnik. Travnik je res pravi biser, saj je lep in osamljen, z lepim razgledom na Celjsko kotlino. Malo smo postali in prisluhnili zvokom narave. Nadaljevali smo še na vrh Kozjeka, ki mu domačini pravijo tudi Greben. Slabo vidna pot se je kmalu umaknila brezpotju, ki nas je hitro popeljalo na samotni vrh. Vzdušje je bilo res fantastično, pogledi navzdol pa vratolomni.

Sledila je še skupinska fotografija in varen spust v dolino, ki je bil seveda dosti hitrejši od vzpona. Pot nam bo ostala v lepem spominu, saj smo prvič osvojili vrh po brezpotju, dala pa nam je tudi še veliko idej za naše naslednje pustolovščine.

Andrej Pompe, športni pedagog

ZIMA SE POSLAVLJA

Prvi teden po zimskih počitnicah, v začetku meseca marca, smo v medsebojnem sožitju zaposleni in uporabniki pripravili predstavo Živali pri babici zimi. Predstava je sodila v sklop praznovanj v mesecu februarju, mesecu kulture.

Ideja o izvedbi predstave je tlela že kar nekaj časa. Osnovni namen in želja je bila privabiti k sodelovanju in izvedbi uporabnike, ki imajo težjo in težko motnjo v razvoju in poleg tega še težave pri sporazumevanju z okolico, ker za komunikacijo ne uporabljajo verbalnega govora. Njihova govorica telesa pa je toliko bolj izrazita in lahko pove več kot tisoč besed. Pri tem ne gre pozabiti tisti znani rek »ni mogoče ne komunicirati«, kar zagotovo velja za vse naše uporabnike. Kljub temu, da je nekaterim odvzeta možnost sporazumevanja z verbalnim govorom, pa jim nikakor ni odvzeta možnost sporazumevanja z mimiko obraza, s kretnjami in gibi celotnega telesa. In takšne igralce, ki nam brez besed povedo svojo zgodbo, smo vključili v našo igro.

Najprej je bilo potrebno poiskati primerno zgodbo z različnimi vlogami, takšno, ki bo našim uporabnikom blizu oziroma so se mogoče z vsebino zgodbe že spoznali. Dobro je, če je zgodba razgibana in je v njej vsega po malem, petja, plesa in igre. Iz izkušenj že vemo, da bolj kot se prepletajo različni

elementi zgodbe, bolj pritegne pozornost naših uporabnikov. Naj omenim samo glasbo, ki se dotakne prav vsakega izmed uporabnikov in izvabi nasmeh na obraz. Zgodbo o živalih, ki so prišle k babici zimi po tople kožuhe, smo malo preuredili, dodali pesmi, razdelili vloge igralcem in že smo bili pripravljeni na vaje.

Na hitro naštejmo še vloge živali. Volka in lisico sta predstavila Jasminko in Vesna, Bine je prevzel vlogo medveda, Tatjana, Maj in Jernej so bili zajčki, Midhad, Ina in Mojca ptički ter Vanja, ki se je preoblekla v babico zimo. Vezni tekst je bral Vinko. Da pa je vse zvenelo tako kot mora, je poskrbel Robi. Za kostume so se potrudile sodelavke Helena, Martina in Anamarija, za glasbeno spremljavo se moramo zahvaliti Petri in Andreju ter za ubrano petje Martinu in Andreji.

Uporabniki, ki so sodelovali v predstavi, so prav zares uživali v vajah in glede na radostne in nasmejane obraze njihovih vrstnikov, menim, da smo tudi njim polepšali dopoldan.

In to je šele začetek in ne konec, ker verjamem v pozitivno naravnost svojih sodelavcev in v njihov entuziazem. Čeprav vedno ne teče vse gladko in po načrtih, pa nas povezuje enotna misel o tem, kako popestriti dneve otrokom in odraslim z najtežjimi motnjami v razvoju.

Mojca Trontelj,
mentorica

POHOD NA ŠPIČAST VRH

Šli smo na pohod na Špičasti vrh-Kisllico. Imeli smo se fino. Šli so Vinko, Tine, Albin, Alen in zraven Andrej pa Pavli. imeli smo se super, vreme je bilo idealno dobro, da smo šli na pohod na špičasti vrh- kisllica. Ko smo prispeli do vrha špičastega vrha smo spili pijačo in sendviče in smo se vpisali v knjigo pohodov in ko smo se vpisali v knjigo smo šli proti avtu in nazaj v zavod. Prišli smo utrujeni in zaspani v zavod in smo se šli stuširat, oblačit pidžamo in spat.

Vinko,
uporabnik

OBISK ŽIVALSKEGA VRTA

Matic, Matej, Dejan, Luka, Darko, Gregor, Miha, Metka in pa Maja, ki včasih nam rada nagaja, saj je sklenila, da v živalski vrt nas bo spustila.

Ker na Dobrni je nemogoče, vsak kar nekaj sprašuje in govori, vsak o vremenu pogovarjati se hoče, nam pa vedno do tega ni.

Pa smo mislili, bolje iti bo v našo prestolnico, tam veliko živali imajo, ki nič ne sprašujejo.

Vozili smo se več kot uro, daleč so te opice, potem je Miha zmanjšal hitrost in bel kombi ustavil se je.

Tu pa sonček, res je sonček, sredi marca vsepovsod, oh, kako bo nam fajn, ko celo dopoldne bomo uživali tod.

Predel domačih živali smo kar na hitro prehodili in se raje v ostale dele napotili, saj prispeli smo tja, kjer so take živali, ki jih nimamo doma.

Bogme šmentana dežela, še bolj šmentane zveri, vsepovsodi levja žrela, kač v terariju mrgoli.

Ris in opica v kletki, slon, ki z oklom te predre, zebra dirja po svoji cesti, nosorog nasproti gre.

Uboge živali res so to, ker vse dni zaprte so.

A iz žalosti zbudi nas sam tovariš striček noj, z ostrim kljunom poduči nas: fant, nika se me ne boj. Živalski vrt vam jaz razkažem vse po dolgem in počez, naj sem opica, če lažem, tu vse polno je čudes.

Prosim le, da se ne skrivaš, v pesek
glave ne zarivaš,
Saj, kar takih je reči, le nam nojem
pristoji.

Potem vse super je bilo, maksimalno
uživali smo.

Oče slon nas ni vprašal, če sem zjutraj
vzel tablet',
če sem se oblekel prav ali pozabil na
gumb spet.

Le nasmejale nas je vse,
ko z rilcem napil se je vode.

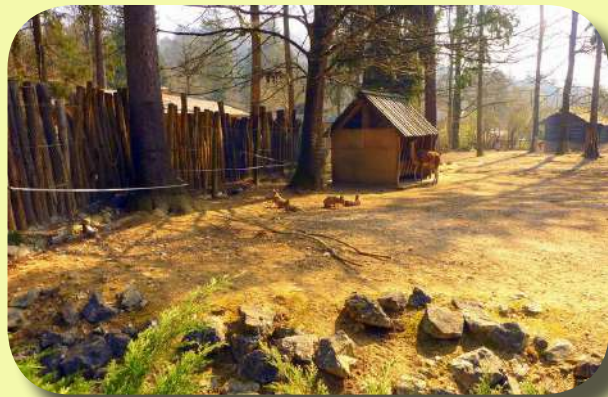
Peš skozi cel živalski vrt, to bila je
dolga pot,
Opice so nam iz kletke se smejale vso
to pot.

Lačni, trudni, »komaj živi«, v gostilno
smo zavili.

Tam med goščo sredi drevja, tam pod
palmami nekje, tam prijazen bil je
stric,
ki prinesel je vse, kar naročil je Matic.
Morski lev všeč je najbolj Mateju bil
in bil je ves vesel, ko je na koncu še
enkrat k njegovemu bazenu zavil.

Darko slona, Dejan kačo, Gregor opico
in Luka kakšno drugo igračo -
vsak bi to rad doma imel, a je vseeno
sklenil,
da tudi v živalski vrt bo še prišel.

Maja Godec, razredničarka
(priredba Pavčkovega Jurija Murija v
Afriki)

AKCIJA V PARKU

Letošnja zima nam jo je pošteno zagodla s svojimi snežno ledenimi akcijami, kar je še vedno vidno, če se iz hiše ali med vožnjo ozreš skozi okno

v naravo. Posledice zime je utrpel tudi park pred staro graščino, ki so ga naši uporabniki z veseljem uporabljali kot prostor pristočasnih dejavnosti, zabave in igre. V parku so bila, poleg številnih uničenih dreves, tudi dotrajana igrala in polomljene klopi, ki so čakale na novo preobleko.

Pred slabim mesecem dni smo prejeli klic gospe Nade Kopitar z Zavarovalnice

Maribor, ki je izrazila željo, da bi zaposleni v Zavarovalnici Maribor v okviru družbeno odgovorne akcije z nami naredili nekaj družbeno koristnega in za nas pomembnega.

Nismo potrebovali veliko časa za določitev vsebine, saj smo v prijazni ponudbi videli veliko možnost za ureditev parka in igral.

Na prvi pomladanski dan, v petek, 21.3., nas je že zjutraj razveselil obisk petnajstih zaposlenih Zavarovalnice Maribor, ki so skupaj z našimi uporabniki in zaposlenimi grabili, žagali, urejali zelenico, drevesa in grmovje.

Poklonili so nam tudi njihove majice in kape, ki so se nam lepo podale k delovni opremi in vnemi. Poleg so pripeljali še dva mizarja, ki sta prenovila vse dotrajane klopi. Družbo pa so jima delali trije naši fantje s čopiči in lakom v rokah, ki so vse klopi polakirali, da so dobile potrebno zaščito za vse bolj ekstremne vremenske razmere.

Ker pa je petek najkrajši dan v tednu smo zadnje ure namenili druženju ob odličnem golažu in igranju nogometa. Gospod direktor OE Celje Zavarovalnice Maribor, Florjan Lorger nam je za dokončanje prenove in nakup novih igral

v parku izročil velikodušno donacijo v višini 500 evrov. Donacije smo bili izredno veseli, prav tako pa tudi slastnih peciv, ki so jih za nas spekle zaposlene v Zavarovalnici Maribor.

Vsi, zaposleni in uporabniki, smo bili nad skupnim druženjem ob delu in zabavi zelo navdušeni. Gospa Kopitar pa mi je ob koncu srečanja zaupala, da bodo naša druženja postala vsakoletna, kar me je še posebno razveselilo.

Mag. Petra Žnidarčič,
psihologinja

DELOVNA AKCIJA NA KVADRAT

Pred ne takoavnimi časi je bila Dobrna en velik, lep park. Tu in tam je še ostalo kakšno mogočno drevo, ampak v žalostnem stanju. Nekaj mogočnih in redkih dreves je tudi v našem parku ob starem zavodu. Zima je naredila svoje in prav žalostno nas je gledal nekoč ponosen park. Pa smo organizirali veliko čistilno akcijo.

Zbrali smo se vsi zaposleni in naši uporabniki, v roke smo vzeli grablje ter pograbili listje in veje. Pobrli smo še kup smeti lastnikov, ki ne vedo, da obstajajo koši. Prekopali smo še naš peskovnik. Od ranega jutra do popoldneva smo prav vsi pridno delali. Na nas pa niso pozabile kuharice, ki so nam pripravile odličnega golaža, saj lačen človek res ne more delati. Na koncu je bilo že precej lepše, pa še vendar to ni bilo tisto pravo. Hišniki so se trudili in delali še ves teden, ampak veste, ta park je res ogromen, večji, kot se zdi.

Pa je padla še delovna akcija II. Tokrat smo dobili pomoč od zunaj. Na pomoč so nam prišli iz Zavarovalnice Maribor. Bili so več kot pridni in prizadevni.

Osvobodili smo tise in grmovnice vseh zajedavskih rastlin, ki so se naselile v njihovo bližino in jih dušile. Pa to še ni vse. Obnovili in na novo naredili so nam še klopi. Na koncu se je park skoraj bleščal in smejal, kot se za takšen park spodobi. Zavarovalne agentke niso od muh. Pripravile so veliko odličnega peciva. Kar topilo se je v ustih. Upam, da bomo tako akcijo še kdaj ponovili. Zato, ker so pridni, pa zabavni, pa dobra družba, pa še pečejo odlično. No, sedaj, nekoliko kasneje, smo preizkusili še klopce. Prav lepo se človek odpočije na njih.

Jerneja Borovnik,
razredničarka

KJE SE DOBI NAJBOLJŠA ROJSTNODNEVNA TORTA

Tadeja, Aljoša, Aleksandra, Doroteja, Iza, Maj in Tinkara so v letošnjem šolskem letu že praznovali svoje rojstne dni.

Prva je imela svoje praznovanje Tadeja, ki je že v poletnih mesecih imela razlog za nasmeh na obrazu. Svojih 14 let je praznovala julija. V skupini smo se dogovorili, da bo prvo »razredno torto« spekla Martina. Biskvit je bil bele barve, Martina pa je torto oblikovala po željah slavljenke; njen najljubši motiv je »Hello Kitty«. Martina je s spretnimi rokami iz t.i. tičino mase oblikovala malo muco s tremi baloni. Tadeja se je razveselila pesmice, voščilnice in najbolj slastne roza tortice.

Čeprav Tadeja ne more uživati hrane preko ust, se je Martina potrudila in ji tortico pripravila tako, da jo je lahko dobila preko gastrostome.

Za Tadejo je prišel na vrsto rojstni dan njenega sošolca. Kljub temu, da je bil Aljoša za svoj rojstni dan dobre volje, je širok nasmeh pričaralo še žvižganje pesmi »Vse najboljše«. Osnovo za torto je pripravila razredničarka, nato pa je delo zopet prevzela Martina. Čeprav je

tiste dni delala ponoči, je našla čas in spretno izoblikovala avtomobil različnih barv. Vsi skupaj smo mu zapeli še tisto »Moj rdeči avto hupo ima...« in upihnili svečke. Aljoša se je smejal. Čeprav ni ravno sladkosned, je čokoladno tortico s polnilom iz kisle smetane in marmelade pojedel ne da bi kakšna drobtinica padla iz ust.

Aleksandra je v tem šolskem letu postala polnoletna. Za takšen rojstni dan smo povabili sosednjo skupino, napihnili balone, izdelali voščilnico in zopet Martino prosili, če speče torto. Ker je Aleksandra alergična na različne sestavine, je morala Martina kar nekaj časa gledati po receptih, da je naša primerno tortico za našo slavljenko. Z nekaj osnovnimi sestavinami je naša slaščičarka spekla biskvit, nato pa pričarala pravi cvetlični vrt. Zopet je uporabila tičino maso in iz nje oblikovala rožice. Po uradnem delu praznovanja smo bili vsi radovedni, kakšnega okusa je sicer nenavadna tortica brez jajc in maščobe. Vsi smo krožnike polizali. Bila je odlična!

V mesecu oktobru smo imeli mlajšo slavljenko. Doroteja je bila nekoliko nerazpoložena na svoji zabavi; kljub konfetom, balonom, milnim mehurčkom in tortici. Potem pa je prišla njena pesem za rojstni dan in deklica se je umirila in prisluhnila različnim glasovom. Vseh ni poznala, saj smo povabili še oddelek UŽD D. Ker so učenci zelo dobro sprejeli čokoladno tortico z nadevom iz kisle smetane, smo se odločili, da tudi Doroteji spečemo prav takšno. Naša

razredna slaščičarka je bila v tem času odsotna, zato se je peke tortice lotila razredničarka. Doroteja je z veseljem pojedla čokoladno tortico oblito z belo čokolado, na vrhu pa so bili mehki medvedki. Čeprav se Doroteja kdaj pritožuje, da ji kakšna hrana ni všeč, je bila s svojo tortico več kot zadovoljna. Prvega januarja je svoj tretji rojstni dan praznovala Tinkara. V tem času je bila Tinkara žal odsotna in zato smo njej pripravili manjše darilo in voščilnico, prejela pa je tudi darilo naše hiše. Glede na to, da ima deklica ketogeno dieto, žal tortice ne bi mogla poskusiti, zato smo se odločili, da ji drugače polepšamo dan. Mesec marec pa je za skupino najbolj zabaven; kar dve rojstno dnevni zabavi smo priredili. Kot vedno smo tudi tokrat povabili goste; tokrat iz skupine OVI V. Na ta način smo se želeli oddolžiti za njihovo pomoč pri spremljanju, kadar se cela skupina odpravi na sprehod z vozički. Ker večina učencev iz OVI V obiskuje pevski krožek, so nam zapeli kar nekaj pesmi iz njihovega repertoarja. Slavljenec Maj je sedel in z navdušenjem poslušal petje, nato pihanje svečke, pokanje milnih mehurčkov. Čeprav tudi Maj ni pretirano sladkosneden, je tortico pojedel s slastjo. Tokrat se je peke in oblikovanja tortice lotila Maja K. Povedala je, da najraje peče nutelino torto in seveda smo takoj pokazali navdušenje. Še bolj pa smo bili navdušeni, ko smo jo poskusili. Čeprav je bila velika, smo jo pojedli, tako, da je za popoldansko ekipo ostal zgolj en kos.

Čez nekaj dni smo praznovali še zadnji rojstni dan v tem šolskem letu. 14 let je slavila naša Iza. Navdušenje nad nutelino torto je še kar trajalo, zato smo Majo K. še enkrat prosili, če speče tortico. Naša sladkosnedka je pojedla velikanski kos torte in bila nasmejana do ušes. Ker je bila torta tako dobra, smo večji kos odnesli tudi v kuhinjo in se jim tako zahvalili za njihov trud. Kuharice so našo slaščičarko Majo pohvalile, pa tudi od sodelavcev je slišala same pohvale. Na tem mestu bi se rada zahvalila za pripravljenost zaposlenih v skupini, da tudi učencem z največ omejitvami (pri gibanju, hranjenju, komunikaciji) pripravijo nepozaben rojstni dan. Šolsko leto smo torej zaključili z dejstvom, da se najboljše rojstnodnevne torte dobi, če obiskuješ oddelek OVI II.

Mag. Tatjana Šušteršič,
razredničarka

INKLUZIJA

Inkluzija je edinstven festival, ki poteka že vse od leta 2002. Osebe z motnjo v duševnem razvoju in učenci šol v Celovcu se srečajo, sodelujejo in ustvarijo nova poznanstva. Cilj in namen Inkluzije je prepoznati vsakega, ne glede na kaj in kdo so, videti ljudi s posebnimi potrebami kot del skupnosti in ceniti razlike v osebnosti. Gledati na vsakega kot obogatitev skupnosti in ga jemati kot celoto s vsemi prednostmi in pomanjkljivostmi. V tem duhu več kot 700 mladih iz 36 različnih šol postanejo gostitelji tega festivala in ponudijo osebam s posebnimi potrebami iz alpsko-adrijske regije možnost sodelovati v različnih aktivnostih: risanje, kuhanje, ročna dela, različne športne aktivnosti, petje v zboru in tako dalje. Skupna izkušnja ponuja možnost boljšega spoznavanja in učenje spoštovanja drug drugega.

Naše sodelovanje v tem projektu je letos potekalo že tretje leto. Leta 2012 smo tako sodelovali s šolo Klagenfurt SOB, medtem ko smo zadnje dve leti sodelovali

s srednjo šolo HAK I Klagenfurt. Je edinstvena izkušnja, ki nam daje možnost premagovati predsodke in razširiti naše obzorje. O samem dogajanju in občutkih o Inkluziji pa nam lahko več pove ena izmed sodelujočih.

“Že 3 leto zaporedoma smo se sedaj že skoraj stalna ekipa v spremstvu učiteljev odpeljali na 2-dnevne delavnice pod naslovom Inkluzija v Celovec v Avstrijo. 1. leto smo se najprej razdelili v dve skupini, nato se je 1. skupina odpravila na kuharsko delavnico, kjer so skupaj s svojimi mentorji pripravili tipično štajersko kosilo, ki smo ga potem vsi skupaj pojedli. Bilo je zelo okusno. Med tem časom pa se je 2. skupina zabavala na glasbeni delavnici, kjer smo z različnimi inštrumenti igrali pesmi, popoldan smo se odpravili v živalski vrt. Lansko leto in letos pa smo imeli bolj ustvarjalne delavnice, lani smo izdelovali voščilnice, letos pa smo barvali slike, ki smo jih potem sestavili v neko celoto, ki so jih potem v Avstriji dali na razstavo. Pletli smo tudi košare, imela sem možnost igrati na Afriške bobne. Letos smo tudi prespali. Bilo je super, želim si še več takih delavnic.”

Nada, uporabnica
Silvo Lavtižar, Denis Krajnc, mentorja

JELENOV GREBEN

V četrtek zjutraj smo se na zajtrkovali. Po zajtrku smo se odpravili na izlet. Vožnja je trajala približno eno uro do Jelenovega grebena. Zraven je bila tudi varuhinja Mateja. Peljali smo se tudi mimo čokoladnice vendar se nismo mogli ustaviti, ker nas je prehitel čas. Ko smo se odpravili proti Jelenovemu grebenu smo vedeli jelene in psa. Na hranili smo tudi jelene in božali. Polek jelenov smo se tudi slikali. Nato je Katarina na hranila psa. Potem smo na malicali. Jast ne, da bi vedela sem jedla jelenov pršut saj je bil zelo dober. Kartice smo tudi pisali. Upam, da bomo kmalu spet šli na še kakšen takšen izlet. Bil je zelo lepo.

Sara,
uporabnica

MED DINOZAVRI IN TULIPANI

Kaj imajo skupnega dinozavri, tulipani, rožni vrt in tarzanska gugalnica? Tudi Midhad, Sandi, Tim, Kristjan, Jelka in Špela smo se spraševali o tem, zato smo sredi aprila obiskali Arboretum Volčji Potok, ki je prav tedaj gostil razstavo modelov dinozavrov v naravni velikosti in razstavo tulipanov in drugega pomladnega cvetja. Sprehodili smo se med urejenimi vrtovi, se fotografirali med pomladnim cvetjem, se preizkusili v skakanju po mostu iz debel in se ustavili na doživlajskem igrišču, kjer so naši pogumni navihanci odkrili gugalnico »na škripec«. Tako težko smo se ločili od nje, da bo najbolje, če si eno omislimo tudi v našem centru!

Urška Slana, Tina Toman in
Milena Oprčkal,
tim OVI IVB

LETOVANJE V TOLMINU

Juhej, na letovanje gremo. Tokrat v Tolmin. Da spoznamo Slovenijo, da se naučimo novih stvari, da vidimo mnogo lepot, se naužijemo svežega zraka in, da se tudi »pomerimo« v kakšnem športu. Pa seveda tudi zaradi tega, da se imamo lepo in uživamo. Pripravili smo natrpan program, kajti to so kraji, kamor nas pot ne zanese pogosto, pa toliko lepega je tam.

V ČŠOD Soča so nas pričakali prijazni in ustrezljivi gostitelji in nam dodelili celotno pritličje. Krasno, saj stopnic imamo že doma vrh glave. Hitro smo si pripravili sobe, pojedli kosilo in odhiteli novim dogodivščinam naproti. Peš smo jo mahnili do sotočja Tolminke in Soče, posedeli na plaži, ki je lepša od vseh na Karibih. Preizkusili smo temperaturo vode, ki je bila, brrr, povsem neprimerna za kopanje. Sprehodili smo se še po okoliških poteh, mimo nemške kostnice pa vse do Tolmina, kjer smo si privoščili okrogel in mrzel posladek. Zvečer smo kar popadali v postelje.

Naslednji dan smo se kar malce prestrašeni zazrli v nebo in razmišljali, če bo vreme zdržalo. Seveda bo! Še sonce smo imeli! Že zjutraj nas je na Mostu na Soči pričakala ladjica Lucija s kapitanom Dejanom na čelu. Ta nas je zabaval in nam povedal zgodbo o nastanku jezera.

Njegovo zgodbo. Gre pa takole: Strašni zmaj je ugrabil prelepo princeso in jo skrnil v rov v skali. Ta je bila tako žalostna, da je jokala in jokala, dokler niso njene solze napolnile jezera. Rešil jo je princ, lep, močan, pameten in bogat, z belo ladjo. Seveda sta se poročila in še dandanes z velikim veseljem prevažata turiste po smaragdnem jezeru. Ja, ko bi le bilo čisto tako. V resnici pa je jezero nastalo zaradi zajezitve za potrebe hidroelektrarne. Prijazni kapitan nam je vsem, ki smo želeli, ponudil krmilo in vsakdo je lahko bil za hip veliki kapitan bele Lucije. Po vožnji nam ni bilo do lenarjenja, zato smo šli do razgledne točke nad Mostom na Soči, potem pa še navzdol, kjer smo si osvežili grlo in počivali pred popoldanskim turističnim športnim podvigom.

Po zelo kratkem popoldanskem počitku smo se sprehodili po tolminskih koritih vse do Hudičevega mostu, daleč nad reko. Nekateri smo bolj, drugi malo manj pogumno opazovali lepote narave. Na koncu smo ugotovili, da je bilo vse »hudičevo«: lepo, strmo, temno ... Kljub temu, da smo bili že precej utrujeni, nas je mikal grad, ki se je mogočno bohotal nad nami. Hribu, na katerem stoji, pravijo Kozlov rob. Ime pove kar dosti. Pa smo šli. Bilo je zavito in strmo, pa samo pešpot je vodila do cilja.

Mi smo komaj nesli sami sebe, kaj pa včasih, ko so nosili do gradu vse potrebno kar peš ali pa so s kakšnim ubogim oslom tovorili težke tovore. Ampak, mi smo zmagali. Z lahkoto smo osvojili vse cilje in se naužili premnogih lepot. Zvečer smo zopet kar padli v postelje. Tretji dan je bil bolj ležeren. No, več smo opazovali skozi okna avtomobila. Ampak, pot skozi ovinke ni bila ravno lahka in vsa čast našima odličnima šoferjema. Ogledali smo si rojstno hišo Simona Gregorčiča v Vrsnem in se sprehodili do slapa Kozjak.

Slap je čudovit, pot do njega malo manj, zato so slap videli le tisti najbolj pogumni. Splačalo se je! Poznate pesem Čin, čin, čin Drežnica? No, ni nastala kar tako. Ogledali smo si tudi vas, ki si je prislužila mesto v pesmici. Res čudovito. Po polnjenju želodčkov smo nadaljevali pot do znamenitega turističnega kraja Bovec, od tam pa še do enega sotočja, sotočja Lepene in Soče ter soških korit. Prekrasno, posedeli in pomalicali smo pod zasneženimi vršaki v popolni tišini narave. Ta mir in spokojnost smo malce zmotili, saj smo bili vsi zelo dobre volje in razigrani. Pot nas je vodila še do Kobarida, kjer imajo odličen sladoled, in naprej do reke Nadiže, ki je najtoplejša reka v teh koncih. Ugotovili smo, da moramo vseeno še malce počakati s kopanjem. Ura je kar prehitro tiktakala, zato smo se vrnili, saj nas je v domu že čakala večerja.

Zjutraj nam sploh še ni bilo do tega, da bi šli nazaj na Dobrno. Kako hitro gre čas, ko se imamo fajn! Trdno odločeni, da drugo leto spoznamo še kakšen zanimiv konec Slovenije, smo se odpravili proti domu. Slovenijo bomo spoznavali tako turistično kot športno, izobraževalno in seveda uživaško. Pa sladoled morajo imeti. Tudi brez mlečni.

Jerneja Borovnik in Maja Godec,
razredničarki

RAZSTAVA IZDELKOV V MERCATOR CENTRU V CELJU

V predvelikonočnem času smo se že tretje leto zapored predstavili Celjanom in drugim obiskovalcem nakupovalnih središč v našem lepem knežjem mestu Celje. V Mercator centru Celje smo razstavili izdelke naših delavnic. Ročno narejeni, unikatni izdelki iz gline, ki so bili na ogled med 14.4. in 24.4., so v veliki meri povezani s praznikom velike noči. Poleg okrasnih vaz, skled in drugih glinenih izdelkov, ki so krasili tri steklene vitrine, je bil poudarek razstave na pisanicah. Predstavili smo tri serije pisank. Seriji Fossil in Celtic sta narejeni po postopku visoko temperaturne keramike. Prva po navdihu kamenin, ki vsebujejo v preteklosti živeče morske organizme, druga po navdihu spiralne ornamentike, ki je značilna za keltska ljudstva. Serija Slovenska kulturna dediščina se napaja z izročilom belokranjske krasilne umetnosti pisank, slovenske narodne noše ter kroparskim umetnim kovaštvom. Promocijo smo obogatili tudi s postavitvijo dvodnevni prodajnih stojnic in prireditvijo, kjer so se z recitali, pesmijo in plesom predstavili člani dramske in folklorne skupine, ki poleg številnih drugih interesnih dejavnosti delujejo v našem centru.

Brigita Kuder,
vodja IVO in VDC

PRIZNANJE DRUŠTVA SPECIALNIH IN REHABILITACIJSKIH PEDAGOGOVI SLOVENIJE BRIGITI KUDER

Na letošnjih izobraževalnih dnevih specialnih in rehabilitacijskih pedagogov je stanovsko društvo naši kolegici gospe Brigiti Kuder, univ. dipl. socialni delavki, vodji institucionalnega varstva odraslih in VDC v Centru za usposabljanje, delo in varstvo Dobrna, podelilo priznanje za uspešno delo pri povezovanju svojega strokovnega področja s področjem specialne in rehabilitacijske pedagogike.

V Centru za usposabljanje, delo in varstvo Dobrna se je gospa Brigita Kuder zaposlila leta 1986, sprva kot vzgojiteljica, kasneje pa je prevzela vodenje oddelkov vzgoje in izobraževanja. Bila je uspešna pri vodenju mladostnikov s čustvenimi in vedenjskimi težavami in inovativna pri iskanju zaposlitev za mladostnike z najtežjimi motnjami. Gospa Brigita Kuder je ob delu uspešno opravila univerzitetni študij socialnega dela in strokovni izpit s področja socialnega varstva. Od leta 2007 je njeno delo v centru povezano s socialno varstvenimi storitvami za odrasle uporabnice in uporabnike.

Njeno strokovno delo odraža sodobna načela v socialnem varstvu, ki jih prenaša na sodelavce. Prizadeva si za krepitev moči ljudi v institucionalnem varstvu in več let deluje kot podporna oseba v skupini za samozagovornišvo. Kot vodja institucionalnega varstva in VDC-ja z osebnim vzgledom, primernimi pristopi in nasveti usmerja odrasle ljudi v centru k čim bolj samostojnemu življenju, upošteva in spoštuje njihovo individualnost in enkratnost. Bila je pobudnica in koordinatorka pri pridobivanju dislocirane lokacije delavnic VDC, ki so od leta 2010 pomemben mejnik pri zagotavljanju kvalitete življenja in dela odraslih v centru. Skrbi za zagotavljanje vseživljenjskega učenja odraslih z vključevanjem v številne projekte doma in v tujini.

Za prejeto priznanje ji kolegi in kolegice iskreno čestitamo!

Bojana Lipičnik,
vodja CUV

VSAKDANJE AKTIVNOSTI

V oddelku OVI II so učenci z največ ovirami v gibalnem razvoju in z najtežjimi motnjami v duševnem razvoju. Potrebno je kar nekaj ustvarjalnosti, da najdemo poti in načine, kako se vključiti v življenje lokalne skupnosti. Redni sprehodi z invalidskimi vozički po centru kraja, obisk slaščičarne, hlajenje pod stoletnimi hrasti v parku term, nakup v trgovini,... Vsakodnevne aktivnosti prilagajamo potrebam naših učencem. Tako je potrebno prilagoditi tudi obisk pri frizerju. Našega največjega raziskovalca smo tako peljali k frizerki v center Dobrne. Gospa Metka je morala uporabiti kar nekaj trikov, da je lahko postrigla lase in tako tudi Maju ni bilo težko zdržati 20 minut na frizerskem stolčku. Gospa Majda (iz frizerskega studia Term Dobrna) se je na našo željo pripeljala v center. Aleksandro je tako ostrigla v njej znanem okolju, kar je zanj najbolj pomembno. Obema spretnima frizerkama se najlepše zahvaljujemo, da so se z veseljem odzvale naši prošnji za sodelovanje.

Mag. Tatjana Šušteršič,
razredničarka

IGRE DOBRE VOLJE

Zdi se kot da bi bilo včeraj, ko smo v Mariboru, na 38. igrah dobre volje, v enoletno last prejeli zastavo in se obvezali, da se prihodnje leto srečamo in družimo na Dobrni.

Kmalu po začetku šolskega leta smo se začeli pripravljati na ta dogodek. Uporabniki so me ustavljali na hodniku in spraševali, kdaj bodo igre. Bolj, ko se je bližal april, več dela je bilo in uporabniki so bili vedno bolj nestrpni. S sodelavci smo izdelali rekvizite in sceno ter poskrbeli, da je bilo vse tako, kot mora biti - popolno.

Nato pa je končno prišel težko pričakovan dan. Uporabniki so bili čisto na trnih, saj so vedeli, da jih čaka dan, poln zabave in druženja s prijatelji. Tudi zaposleni smo hiteli urediti še zadnje nujne stvari pred pričetkom.

Vendar, ko se je dan prevesil v popoldne in je ura oznanila začetek iger, je izpuhtelo še tisto malo strahu in nervoze in vse je steklo super.

Z gotovostjo lahko trdim, da so se uporabniki imeli lepo. Stkali so nove vezi, krepili športni duh, pridno sodelovali, peli, plesali in v dobri družbi preživeli čudovito popoldne.

Ko pa vidiš nasmejane obraze uporabnikov, veš, da si storil nekaj lepega zanje in si lahko srečen in vesel tudi ti.

Na koncu smo si obljubili, da se prihodnje leto spet srečamo - tokrat na Ptujju.

Ob tej priliki bi se rada zahvalila vsem donatorjem, ki so omogočili izvedbo iger, še posebej pa hvala za gostoljubnost gospodu Štegerju, ki nam je odstopil šolsko telovadnico.

Tina Toman,
vodja projekta

PONOSNI EKOŠOLARJI V ZELENI DOBRNI

Ekošola je v CUDV Dobrna pričela svojo pot v šolskem letu 2008/09. Takrat smo se pridružili gibanju, ki je negovalo program celostne okoljske vzgoje in izobraževanja, namenjen spodbujanju in izboljšanju ozaveščenosti o trajnostnem razvoju med otroki, učenci in odraslimi uporabniki, skozi njihov vzgojni in izobraževalni program ter skozi aktivno udejstvovanje v lokalni skupnosti in širše. V šolskem letu 2011/12 smo izpolnili pogoje sedmih korakov, kot jih določa metodologija Ekošole in prejeli Ekozastavo. To je tudi edino javno in mednarodno priznanje, ki ga organizacija za okoljevarstveno delovanje Doves FEE podeljuje slovenskim šolam skladno z mednarodnimi kriteriji FEE (Foundation for Environmental Education).

Letos mineva drugo leto, odkar plapola zelena zastava na našem dvorišču in šest let od pridružitve Ekošoli. V teh letih smo delovali v duhu Ekošole v naši ožji in širši skupnosti skupaj in povezano učenci, njihovi starši, zaposleni v CUDV Dobrna in krajanje Dobrne.

Aktivnosti Ekošole CUDV Dobrna se odražajo na različnih področjih in aktivnostih, v vsakdanjem življenju, v pedagoškem delu, skrbi za aktivnim preživljanjem prostega časa, skrbi za zdravo prehrano, urejenem okolju, varčnem ravnanju z naravnimi viri in energijo, ločenem zbiranju odpadkov. V teh letih smo zaključili številne projekte. Določene aktivnosti in projekti se izvajajo redno, vsako leto, določeni projekti pa glede na razpise ali dejansko situacijo. Naravna ujma, ki je letos pozimi prizadela celotno državo, tudi našemu kraju ni prizanesla. Organizirali smo dve večji akciji, ki sta uspeli povezati tudi organizacije iz našega širšega okolja in uredili okolico stare graščine.

Refren naše himne se glasi: »V tej hiši, kjer smo mi, se okolje nam smeji. Skrb za naravo nam ni tuja, to, to je že nuja.« Poskrbeli bomo, da ohranimo odgovoren, pozitiven odnos do narave in predali najdragocenejšo dediščino prihodnjim generacijam.

Simon Krajnc,
eko koordinator

ŠTUDIJSKI OBISK

Konec meseca marca sem se v okviru EU projekta udeležila študijskega obiska na Nizozemskem. Študijska tema Kboljšemu sodelovanju šol, lokalnih skupnosti in podjetij je v mesto Hertogenbosch, ki se nahaja v provinci Severni Brabant, pritegnila udeležence iz 13 evropskih držav. Poleg izmenjave delovnih praks in izkušenj posameznih udeležencev smo podrobneje spoznali nizozemski sistem poklicnega usposabljanja ter povezanost izobraževalnega sistema s podjetji v okolju, ob podpori svetovalnih služb, ki delujejo v sistemu občinske uprave.

Tema je tudi za naš center zelo aktualna, saj je eden izmed pomembnih izzivov, s katerimi se srečujemo, potreba po tesnejšem sodelovanju z obrtniki, s hotelom, s trgovinami in drugimi podjetji in ustanovami v lokalni skupnosti, v smislu iskanja in ustvarjanja možnosti za integrirane oblike zaposlitev mladostnikov in odraslih oseb. Integrirana oblika zaposlitve pomeni vključevanje posameznika v redni delovni proces, ki poteka v običajnem delovnem okolju, se pravi v obrtni delavnici, podjetju, trgovini... Zaposlitev poteka, vsaj na začetku, ob spremstvu mentorja, in lahko traja tudi le uro ali dve na dan.

Brigita Kuder,
vodja IVO in VDC

European Study visit: Towards better cooperation between schools, companies and local communities

DRUŽINSKO VOŠČILO

*Stopajte po sledi mavrice,
stopajte za zvokj pesmi in
vsepovsod vas bo obdajala lepota.
Po sledi mavrice vodi pot
iz najbolj goste megle.*

Havajska pesem

*Srečo je treba srečati.
Povsod je.
Skrita je v drobnih trenutkih
in majhnih pozornostih.*

Med dvema trenutkoma se nenadoma odpro vrata v nov čas, a sreča vendarle ni v tem času, temveč v nas.

So trenutki in dnevi polni sreče in miline, ko radostni oči zapremo in si tiho zaželim, naj ne mine.

*Življenje je potovanje,
za katerega nihče
ne dobi zemljevida.
Vsakdo potuje po svoje
in si riše svoj zemljevid.
... naj bo vaša pot
dobre volje, sreče,
ljubezni in zdravja!*

*Novo leto naj bo morje sreče,
uspehov, zdravja kaplje
naj kapljajo vanj,
naj drobne mnoge sreče
napolnijo vam ocean!*

*Srečanja so sreča.
Iskrenost in zaupanje
plemenitita naključja.
Zvestoba je razkošje modrih ljudi.*

*“Ne dovolite, da vam čas prehitro ukrade nasmeh!
Žar priključite na obraz,
ohranite bisere v očeh!”*

*Na tisoče biserov v očeh
vsaki dan v letu
Vam želita*

*RENATA in STANKO
s posebno deklico -
spečim angelom
NIJO*

NAŠ ZELIŠČNI VRT

Vsesplošno je uveljavljeno, da zelene površine, rastline in cvetje dvigujejo razpoloženje, bližina zemlje pa zadovoljuje določene človekove potrebe. Vrtnarjenje izboljšuje fizično kondicijo, razkrije frustracije, prinaša občutek dovršitve nečesa, izboljšuje mentalno zdravje in zagotavlja užitek.

To je bilo naše vodilo, ko smo pred leti začeli načrtovati naš zeliščni vrt. Želeli smo, da bo to tudi kraj ustvarjalnosti in kreativnosti, kraj sprostitve, da bo predstavljal priložnost za smiselno zaposlitev.

Začeli smo počasi, previdno. Zavedali smo se, da projekt predstavlja ustvarjalno in hkrati zelo zahtevno delo. Prva naloga je bila pravilna izbira zemljišča, na kar vplivajo oddaljenost od prometne ceste, kvalitetna zemlja, osončenost, izpostavljenost vetrovom, vlažnost tal in bližina vode. Takšno lokacijo smo imeli na voljo. Spomladi smo zemljo preorali in oblikovali gredice in nanje posadili sadike zelišč. Nekaj smo jih kupili, nekaj pa smo jih dobili od naših mam, babic, zeliščarjev. Za sadike je bilo potrebno

dobro skrbeti - okopavati, odstranjevati plevel, zalivati. Že zgodaj poleti smo začeli s prvim spravilom pridelanih zelišč oziroma njihovih uporabnih delov. Te smo pripravili za sušenje na lesenih stojalih ali pa v električni sušilnici.

Suha zelišča smo primerno skladiščili, kasneje pa smo jih embalirali in pripravili tudi za prodajo.

Ta proces pridelave, ta delovni krog se obrača že več kot desetletje.

Bogatejši smo za mnogo izkušenj, pridobili smo veliko znanj. K oblikovanju programa smo pristopili še bolj profesionalno, iskajoč nove možnosti razvoja.

Suha zelišča uporabljamo za čaje in za izdelavo nadaljnjih produktov: tinkture, oljne izvlečke, zeliščna mila, sirupe, mazila,...

Ugotavljamo, da ta program prinaša uporabnikom trojno korist. Prvič, deluje kot terapija, ki skrbi za razvoj kognitivnih in fizičnih sposobnosti uporabnikov. Drugič, predstavlja delo za uporabnike, ki jim skupaj z zaposlitvijo in odgovornostjo prinaša tudi zadovoljstvo po opravljeni nalogi in veselje nad rezultati dela ter končnimi proizvodi. Uporabniki se iz prejemnikov oskrbe spremenijo v oskrbovalce, kar vzbuja občutek za odgovornost in poviša njihovo samozavest, samopodobo in samozaupanje, ki rastejo premo sorazmerno z večanjem števila nalog.

Tretjič, končni produkti, ki nastanejo, skupaj z ostalimi, omogočajo večjo prepoznavnost CUDV Dobrna, saj se ta z njimi predstavlja na različnih stojnicah in sejnih, jih uporablja za darila partnerjem, ponuja pa jih tudi v svoji trgovinici »Zvonček«.

Vemo, da pri našem delu še nismo odkrili in izkoristili vseh svojih potencialov. Zavedamo se, da je vrt živ organizem, ki se neprenehoma razvija in spreminja. Zanj moramo skrbeti, ga dopolnjevati ali preurejati, prilagajati potrebam, ki se z leti spreminjajo. To z veseljem počnemo.

Andreja Čerenak,
varuhinja

ŠPORTNI TURNIR

V SREDO SMO SE OB 10 URI ODPRAVILI NA STARO TRAVNATO IGRIŠČE IN POČAKALI NA OSTALE SODELUJOČE EKIPE. NATO SE JE TURNIR ZAČEL. NAJPREJ SMO IGRALI PROTI OŠ GLAZIJI CELJE, POTEM DRUGO TEKMO SO MED SEBOJ ODIGRALI OŠ DOBRNA IN OŠ GLAZIJA CELJE, NATO JE SLEDILA TRETJA TEKMA KI SMO JO ODIGRALI MI IN OŠ DOBRNA. VMES SMO JEDLI SENDVIČE IN NAPOLITANKE TER PILI VODO. OB POL DVANAJSTIH SMO DOBILI POKALE. ODŠLI SMO PROTI ZAVODU NA KOSILO. NA TURNIRJU SMO SE ZELO DOBRO ODREZALI IN OSVOJILI TRETJE MESTO BILI SMO ZELO ZADOVOLJNI Z REZULTATOM, KI SMO GA DOSEGLI. ZADOVOLJNI SMO SE POSLOVILI OD DRUGIH IGRALCEV.

ZLATKO

DAN ODPRTIH VRAT

Kot vsako leto v mesecu maju smo tudi letos organizirali dan oziroma dneve odprtih vrat. Letos je bilo to v okviru praznovanja 40. obletnice našega centra, naslov pa je bil Z roko v roki. Odprta so bila vrata naših prostorov, v katerih so potekale različne delavnice v sodelovanju z lokalno skupnostjo.

Gospod iz Strelskega društva Dobrna nam je pokazal, kako se pravilno strelja, gospod iz Planinskega društva nam je povedal o markacijah in nas »peljal« na krajši sprehod po okolici. V delavnici, ki je potekala skupaj s Turističnim društvom Dobrna, in sicer sekcija Aktiv kmečkih žena, so nam pripravili sladke dobrote.

Bila je tudi delavnica Iz starega v novo, v zbornici smo si lahko ogledali razstavo fotografij našega centra skozi čas, zelo pa smo veseli, da smo dobili interaktivno mizo, ki je v knjižnici navdušila tudi obiskovalce.

Največ in najdlje časa pa so se tako naši uporabniki kot obiskovalci zadržali v »Kavarni Center«, kjer so z gospo Branko iz »Mini Rosi« pripravljali izvrstne napitke. Postrežba - boljša kot v katerem koli baru! Zraven je naša psihologinja Petra igrala na klavir.

Za čudovit zaključek dopoldneva so gospe, ki so članice sekcije Ljudskih pevk (ravno tako v okviru že omenjenega Turističnega društva), zapele nekaj pesmi, naša direktorica pa je spregovorila nekaj besed.

Naslednji dan so nas obiskali še učenci 6. razreda OŠ Dobrna. Predstavili smo jim naše življenje, delo v centru in specifično poklica. Uživali so ob barvanju tipi šotorov, na plezalni steni in seveda najbolj na konju.

Popoldan pa so na prijetnem pikniku naš utrip lahko začutili še sorodniki zaposlenih.

Kdor je zamudil - se vidimo v maju 2015, na obisk pa vabljeni kadarkoli.

Maja Godec,
razredničarka

Z DOMAČEGA VRTA

Dve leti je že tega, kar smo zasadili in uredili senzorni vrt. Med drugim smo posadili ribez, borovnice, murvi ter gozdne jagode. Seveda je vse že kar naslednje leto postreglo z nekaj sadeži. Kakšno veselje je bilo dajati dozorele sadeže v usta. Nato je dozorela še sosedova divja češnja, katere veje segajo globoko na naš travnik. Še sreča. Tudi te smo zobali, da smo bili čisto črni okrog ust. Ko sem gledala nasmejane in zadovoljne obraze, sem pomislila, da je sadje res vsak dan na našem jedilniku, ampak tisto utrpano z drevesa ima pa nedvomno najboljši okus.

Na pomlad smo se odločili. Poklicali smo v drevesnico Mirošan in prosili, če nam ob našem nakupu tudi oni podarijo še kakšno drevo. Seveda so brez obotavljanja pristali. Pa smo se odpravili kar naravnost v Mirošan. Natlačili smo se v avto in odšli novim dogodivščinam naproti. Na poti smo si ogledali gromozanske nasade jabolk. V sami prodajalni pa smo videli veliko število sadik najrazličnejših sadnih vrst.

Gospe so nas prijazno sprejele, nam vse razložile in razkazale, izbrale pa so nam prekrasna drevesa. Da pa je bila mera polna, smo dobili še vrečko jabolk za na pot. Sedaj smo se morali natlačiti v avto mi in še ogromno dreves in jabolka. Bilo je kar malo podobno komediji in dobrim starim časom. Seveda smo izlet zaključili, kot se spodobi, s pico in pijačo. Naslednji dan smo pljunili v roke in delo dokončali. Na pomoč nam je priskočil Nenad, ki ima večje mišice kot mi. Posadili smo dve češnji, dve hruški, eno slivo ter tri maline. Vse smo še pognojili z domačim konjskim gnojem. Še malo, pa se bomo sladkali z najboljšimi, domačimi sadeži. To bo veselje.

Jerneja Borovnik,
razredničarka

MOZIRSKI GAJ

Bili smo v Mozirskem gaju, kjer smo videli veliko rož. Bilo nam je lepo. Šli smo še v gostilno na pico. Bilo nam je super.

Matic,
uporabnik

OBISK DOMA

V ponedeljek, 26. maja, sem zgodaj vstala in se uredila. Čakal me je izlet domov. Po zajtrku smo štartali in se odpeljali proti Šentjanžu. Spremljali so me psihologinja Petra, varuh Tomaž in razredničarka Mateja. Dom sem ta dan obiskala in videla po sedmih letih in to sem si zelo želela. Med potjo sem poslušala svoj CD in pela. Ko smo prišli v Šentjanž, sta nas tam pričakali Andreja in Mojca, moji socialni delavki. Šli smo na sok in nato proti mojemu domu. Ko smo prišli domov, nas je tam pričakala moja mami. Razkazala nam je dom. Doma je bila tudi babica. Jaz sem vse poslikala s fotoaparatom, da bom imela slike za spomin. Mami nas je pogostila s konjsko klobaso, jajčkami, čebulo, domačim kruhom in potico. Videla sem tudi konje in krave. Z mamo sva šli pogledat in slikat konje, tudi božala sem jih. Nato je začelo deževati, zato smo se skrili v hišo. Mama mi je na koncu dala še darilo in jaz njej. Spekla sem ji pecivo - muffine z nutelo in ji podarila album z mojimi slikami, da jih bo imela za spomin.

Tina,
uporabnica

POMORSKE PUSTOLOVŠČINE

Konec maja smo se Nastja, Jelka, Špela, Tim, Sandi, Kristjan in Midhad v spremstvu Milene, Sanje, Tine in Urše podali na pomorsko pustolovščino v Zambratijo.

Teden smo preživeli v počitniškem domu Zveze prijateljev mladine, kjer je prijazno osebje poskrbelo tako za naše lačne želodčke kot za zabavo. Še lepo vreme so naročili posebej za nas! Postali smo stalni obiskovalci plaže in se vsak dan znova pogumno podali v valove pomladnih temperatur. Pomorski svet pa smo raziskali tudi v globinah: kot prava mornariška posadka smo zapluli z ladjico s steklenim dnom in si ogledali življenje na morskem dnu.

Potapljač nam je pokazal tudi morsko kumaro, spužvo in ježka, ki smo se jih lahko celo previdno dotaknili, preden jih je vrnil v morje. Žal pa mu tistega dne kljub trudu ni uspelo ujeti kakšne morske deklice.

Ko se je približal čas odhoda, smo se strinjali, da so nam morje, sonce in sladoledi pisani na kožo in da se bomo morsko izkušnjo potrudili še kdaj ponoviti.

Urška Slana in Tina Toman,
tim OVI IV B

»POMAGAJ MI, DA NAREDIM SAM«

V letošnjem šolskem letu smo v enem od oddelkov CUDV Dobrna (OVI IV B) pri izvajanju pedagoškega dela, ki poteka po Posebnem programu vzgoje in izobraževanja, uporabljali elemente pedagogike Montessori.

Maria Montessori je bila italijanska zdravnica, antropologinja in pedagoginja. Pred skoraj sto leti je kot prva ženska v Italiji končala študij medicine. Svoje delo kot zdravnica je začela z otroki s posebnimi potrebami. Kmalu je ugotovila, da se v otrocih, ki so ji bili zaupani, skriva veliko več, kot je bilo videti na prvi pogled. Da bi jih kar najboljše spodbujala pri razvoju in učenju, je začela pri delu z otroki uporabljati različne pripomočke in materiale.

Njo in njene sodobnike je presenetilo, česa vsega so se otroci bili sposobni naučiti! Ko je čez nekaj let prevzela vodenje vrtcev v enem od najrevnejših predelov Rima, je postalo njeno delo znano in obiskovalci iz vsega sveta so prihajali opazovat njen pristop, načela in materiale, ki jih je uporabljala.

Pedagogika Montessori se je tako razširila in jo dandanes uporablja več kot 22.000 vzgojno-izobraževalnih ustanov po vsem svetu, najbolj cenjena je v Evropi, ZDA, Indiji, Avstraliji in na Japonskem. Za pedagogiko Montessori je značilno, da poudarja otrokovo potrebo po lepoti, svobodi, izbiri, samostojnosti, hkrati pa potrebo po redu, strukturi, spoštovanju meja in medsebojnem zaupanju ter dobrimi odnosi med otroki in odraslimi. Razredi, ki delujejo po načelih pedagogike Montessori, so starostno mešani, da se otroci in mladostniki lahko učijo drug od drugega in ne zgolj od učitelja. Prostori so pripravljeni tako, da so prijetni, urejeni in da spodbujajo čim več gibanja po prostoru. Učne dejavnosti potekajo na mizah ali na tleh

na majhnih preprogah. Učenje poteka s pomočjo materialov, ki so prilagojeni razvojnim potrebam učencev. V našem razredu smo tako uporabljali predvsem materiale, namenjene razvijanju veščin s področja vsakdanjega življenja, zaznavanja in osnov jezika, naravoslovja in matematike. Materiale izbere in pripravi učitelj in jih učencem predstavi individualno ali v majhnih skupinah. Učenci nato lahko sami izbirajo dejavnosti in materiale, ki jih pritegnejo. Maria Montessori je namreč verjela, da je interes in notranja motivacija za učenje najboljše, kar lahko damo otroku, in da otrok spontano izbira učne priložnosti, ki mu pomagajo na igriv način razvijati potenciale in veščine, ki jih v določenem obdobju najbolj potrebuje.

S samostojnim preizkušanjem in raziskovanjem bo razvil koncentracijo, spomin, ročne spretnosti, sposobnost opazovanja in sklepanja, kar mu bo kasneje pomagalo pri učenju zahtevnejših veščin in konceptov. Delo v našem oddelku je tako letos zaznamovalo delo z Montessori

materiali, spodbujanje kar največje stopnje samostojnosti učencev, gibanje na prostem in stik z naravo, trud za vzpostavljanje prijateljskih vezi in učenje socialne igre, skrb za medsebojno povezanost tako odraslih kot otrok in mladostnikov. V dopoldanskem času smo praviloma vadili posamezne veščine in spretnosti, ki smo jih v popoldanskem času uporabili v resničnem življenju. Naša kuhinja je pogosto dišala po česnu in čebuli, preizkusili smo se v peki na odprtem ognju.

Spoznavali smo različna glasbila in iz kitar, bobnov, piščali in metalofonov in grl izvabljali vsak drugačno (ne vedno milozvočno) melodijo. Ustvarjali smo iz naravnih in odpadnih materialov, se učili slikati in risati. Privoščili smo si izlete v Velenje, Celje, vzpeli smo se na Boč, si ogledali Arboretum Volčji Potok in živalski vrt v Ljubljani, naši člani so se učili smučati na Rogli, nekaj dni smo preživeli na morju v Zambratiji. Veliko smo jahali in se učili skrbeti za konje, se učili voziti s kolesi, žogati in plavati.

Hvala vsem spremljevalcem, učiteljem in terapevtom, ki ste nas pri učnih dejavnostih, hipoterapiji in izletih podpirali, super ste!

Vsak od uporabnikov in zaposlenih je v skupini pustil svoj pečat. Sandi je postal zanesljiv pomočnik pri vsakdanjih opravilih, Kristjan nam je popestril dneve s prepevanjem in svojo epsko pesnitvijo z naslovom »Konec«, Midhad je poskrbel za družabnost in prijateljske stike med člani skupine, Tim je bil naš najbolj vnet pohodnik. Jelka je skrbela, da so se tudi naši robavsi naučili biti nežni, Nastja nas je zabavala s svojim opazovanjem simpatičnih fantov, Špela pa nas je velikokrat presenetila z vztrajnostjo in odločnostjo. Pa tudi zaposlene smo imele veliko priložnosti za razvijanje svojih talentov: odkrili smo Tinine fenomenalne sposobnosti za organizacijo, Sanja je kot odločna vodnica konja poskrbel za našo varnost med hipoterapijo, navihana Milena nam je popestrila zlaganje perila s svojimi domislicami, Urška pa je postala dežurna pravljičarka in maserka.

Naše letošnje »Montessori« življenje torej ni bilo prav nič posebno zahtevnega in neobičajnega. Pa vendar smo vsi člani oddelka, tako otroci, mladostniki kot zaposleni, včasih začutili tisti »Montessori« trenutek, ki je naredil delo v oddelku čarobno in zabavno: trenutek, ko nekomu od uporabnikov uspe nekaj novega.

Trenutek, ko odkrijemo posebni talent enega od otrok. Trenutek, ko se v dejavnost zatopijo mladostniki, ki jih sicer prav po najstniško skoraj nič ne zanima. Trenutek, ko si eden od otrok upa poskusiti nekaj novega in zahtevnega. Trenutek, ko se skupaj nasmejimo do solz. Majhen trenutek, ki šteje veliko. Naše »Montessori« leto se počasi zaključuje. Vodstvu CUDV se želimo zato zahvaliti za pripravljenost in podporo, da smo lahko izpeljali ta majhen pedagoški poskus, ob katerem smo se - tako učenci kot zaposleni - veliko naučili in se ob tem pošteno zabavali.

Urška Slana,
razredničarka

SOSEDSKI ODNOSI

Kam se obrnemo, ko nam zmanjka košček lepilnega traku in so trgovine že zaprte? Seveda, pozvonimo pri sosedu in ga prijazno prosimo za pomoč. Pravijo, da velja s sosedi imeti dobre odnose, in to še kako velja za skupini OVI II in UŽD D. Skozi vse leto smo si nesebično pomagali in marsikdaj skupaj organizirali kakšen podvig. Tako smo si priskočili na pomoč, kadar smo se v hiši frizirali, kadar smo skupaj iskali spremljevalce za sprehode, se skupaj gugali v atriju, si delili prostor za shranjevanje medicinskih pripomočkov ali pa se obiskovali ob rojstnih dneh. Seveda tudi takrat, ko nam je zmanjkalo lepila, barve ali pa smo si izposodili valj, šampiljke...

Tako smo skupaj organizirali tudi dva športna dneva. V mrzlih januarskih dneh smo organizirali igre MATP v telovadnici, kjer smo se gugali v odejah, podirali keglje, vozili slalom, premagovali klančino, dajali koše in se razgibavali na blazinah. Na koncu smo vse skupaj začinili s plesom na vozičkih in se posladkali s sokom in sladkarijami.

Aprila smo se v lepem gosjem redu podali proti Hajderjevemu mostu. Tam je sledil krajši počitek, da so se najmlajši odžejali. Naprej nas je pot vodila proti zdraviliškemu parku, kjer smo ob zavetju stoletnih dreves in gugalnic pomalicali. Za pravi zaključek, kot se spodobi, pa smo se seveda ustavili še v slaščičarni in si nabrali še moči za pot domov. Seveda pa vsi vemo, da v naših skupinah potrebujemo ob takšnih dneh veliko spremljevalcev, saj vsak uporabnik potrebuje svojega pomočnika. V imenu uporabnikov in zaposlenih v skupinah OVI II in UŽD D iskrena hvala našim sodelavcem, športnim pedagogom, fizioterapevtom, delovnim terapeutkam in logopedinji, ki nam v teh trenutkih vedno nesebično priskočijo na pomoč, tako pri organizaciji kot izvedbi.

Vanja Sušec,
razredničarka

LIKOVNE USTVARJALNICE

“Forme”, OVI V,
plastika

“Pomlad”, Mateja,
akril

“Jaz”, Nina,
risba

“Hiša”, Vid,
tempera

PREJELI SMO ZLATI GRB

Z veseljem sporočamo, da je Občinski svet Občine Dobrna na svoji 25. redni seji, 22. 5. 2014 sprejel sklep, s katerim je Centru za usposabljanje, delo in varstvo Dobrna podelil Zlati grb občine Dobrna za leto 2014. Predstavniki Centra smo visoko priznanje prejeli na slavnostni seji Občinskega sveta Občine Dobrna, ki je bila v petek, 13. 6. v dvorani Zdraviliškega doma na Dobrni.

KONJA, KRALJEVA PITONA IN ZAJČKA NA OBISKU V SKUPINI UŽD D

V bivalni enoti naši skupine imamo eno velikoprednost. Zagotovo imamo najlepši razgled. Ko navsezgodaj odstremo krpanke in se zazremo skozi okno, nas čaka čudovit prizor. Zagledamo travnik in na njem naša konja, Fagurja in Nodiko, ki se nam večkrat paseta prav pred oknom. Ti prizori so pravi balzam za oči. Skozi okno jih najraje opazujejo Danijela, Rok in Primož. Pogosto se ob lepem vremenu sprehodimo tudi do njune ograde in ju opazujemo še od blizu.

V letošnjem letu smo preizkusili marsikaj novega, zagotovo pa je bil največji podvig božanje kraljevih pitonov, ki jih je neko dopoldne čisto nepričakovano pripeljala na obisk sodelavka. Takoj smo zgrabili idejo o obisku v našem oddelku, saj jih nihče izmed nas še nikoli ni držal v naročju ali božal. Nekateri so bili zelo pogumni že od vsega začetka in hitro preizkusili svilnato mehko kožo kačje kože. Tudi tisti, ki so bili sprva malce skeptični ali bi se jih dotaknili, so jih na koncu le držali in ugotovili, da si takšnega občutka ob dotiku kačje kože prej niso mogli zamisliti.

Ker smo nasploh veliki ljubitelji živali, smo neko dopoldne prosili sodelavca Miha, da v naš oddelek prinese še naša hišna zajčka. Le teh se nihče ni bal in prav vsi smo uživali ob božanju mehke zajčje dlake. Erika je bila izredno navdušena nad njima in bi jih kar pošteno zgrabila, če bi lahko. Kratkodlaka Megy si je zaslužila celo poljubček. Peter se je sprva nekoliko umaknil, kasneje pa ju je le pobožal. Gašper je bil zelo pogumen in jima je pustil, da ležeta po njem in se je stiskal k njima čisto od blizu. Danijela jih je z zanimanjem opazovala in njena mirnost ju je tako pomirila, da sta velikokrat pobegnila prav v njeno zavetje.

Vanja Sušec,
razredničarka

Uredniški odbor: Simon Krajnc, mag. Petra Žnidarčič, mag. Tine Kovačič,

Grafično oblikovanje: Silvo Lavtižar, Simon Krajnc

Tehnična priprava: Simon Krajnc

Članke in fotografije so prispevali zaposleni in uporabniki CUDV Dobrna,
njihovi svojci ter obiskovalci.

Tisk: Grafika Gracer

Izdano: Junij 2014, naklada 250 izvodov